NINA PALAMARU

Bonjour Clodette !

Editura Samia
Iaşi,
Telefon: 0232-210349
e-mail: print.color@iasi.rdsmail.ro

Tiparit la: Print Color
Iaşi, Ipsilante nr. 19
Tel. 0232 - 262300 / 210349
Tel. 0332 – 407840 / 407841 / 407866
E-mail: print.color@iasi.rdsmail.ro

NINA PALAMARU

B onjour Clodette !

Editura ”Samia”
Iaşi, 2008

PREFATA

Aştept această carte" Bonjur Clodette!", încă de la apariția primului volum scos de sub tipar de Nina Palamaru. In sfârşit, scriitoarea ridică valul către o lume percepută doar inconştient de cei mai mulți dintre noi. Bucuria, naturaleța si simplitatea cu care se plimbă interdimensional ne dau siguranța că este la îndemâna oricui acest demers, dacă ne depăşim teama de necunoscut.

Până atunci, însă, are grijă protectivă față de personajele sale, care nu se simt toate bine in stările de empatizare inconştientă cu vremurile trecute şi cu un personaj atât de voluntar cum este fosta proprietară a conacului, Clodette. Scurtimea povestirii - flesh temporar- ne ajută să ne deschidem brusc către prea plinul dilemelor şi al întrebărilor sufletului nostru.

Cu înțelegerea-i caracteristică, scriitoarea ne mai dă o şansă de aprofundare, când alături de familia Paraschiv, liniştită , plină de năzuințe nerostite şi obişnuințe îndatoritoare, în natura înmiresmată şi în căldura lor sufletească, Destinul, sau cum s-o fi numit, deschide din nou brusc conştientizarea existenței unei lumi din care o Ființă nevăzută dă semne, ajutor, îndrumare, dragoste şi ...posibilitatea "unui nou răsărit". Conştientă că ne-a împins prea repede către straturile nevăzute ale realului, Nina Palamaru, cu vorbe blânde şi împăciuitoare, parcă spune...da...poate-i prea mult! Oare înțelegem că liniaritatea temporară e închisoarea noastră şi că potențialul nostru interior e liber pentru alte şi alte realități?

Şi... iar.. a fost odată o tânără… Pare fragilă - lujer de floare cu rădăcini firave compensate de tenacitatea dorului spre înălțimi...Nu a avut frați, şi-a inventat unul: Deu . Mentor şi prieten, Ştefania vedea lumea prin nemărginita disponibilitate a lui Deu, de îndrumare şi trezire a ființei sale.

Desfăşurarea vioaie a povestirii, cu tablouri pline de culoare şi parfum - aşa cum Nina Palamaru ne-a obişnuit deja, ne dau deschiderea şi încrederea că adevărurile existenţiale la care aşteptăm răspuns - ca nişte copii gata să absoarbă empatic realitatea neînţeleasă pe deplin - sunt în noi de când lumea. Deşi suntem plimbaţi în trecut, în prezent sau în vremuri uitate, parcă totul este real şi înţeles în sufletul nostru, chiar dacă mintea nu mai reuşeşte să pună toate întrebările.

Sfârşitul este mereu o... continuare! Sherezada înnăscută prin talentul fenomenal de captare, când crezi că rezolvarea conflictului este aproape, coridorul timpului te trece - ca printr-o minusculă fantă acceleratoare - in altă dimensiune; acolo unde te-ar interesa extrem de multe lucruri legate de viaţa ta, cititorule, şi unde iubirile se suprapun!!Aparent imaginative, personajele, stările, timpurile sunt crâmpeie din experienţele unei fiinţe care ne sugerează că potenţialul nostru şi al lumilor din noi are trăiri, încă necunoscute conştient în interdimensionalităţile nemărginite, dar care pot fi percepute toate acum şi aici, deodată - dacă vrem!

Aceasta-i adevărata Nina Palamaru, cititorule!

Nuţi Florescu

BONJUR, CLODETTE !

Primăvara anului 19..

O pot uita oare? Niciodată!

Un concurs de împrejurări m-a condus spre o altă lume: nebănuită, nevăzută şi totodată asemănătoare aceleia în care respirăm, trăindu-ne zilele pe un pământ solid şi sigur, considerat unicul.

Poate şi hazardul mi-a îndrumat paşii spre o destinaţie ce nu avea nimic de a face cu intenţiile mele. Nu ştiu… Oricum, am descoperit intrarea spre ceea ce credeam că nu există. Şi trebuia să aflu ce era dincolo.

S-ar părea că am avut şansa să pătrund în labirintul unei existenţe peste care se aşternuse praful. Şi s-o cunosc…

* * *

Spaţiul în care urma să locuiesc împreună cu familia mea timp de o săptămână, nu căpătase nici un contur în imaginaţia mea. Putea fi orice: vilă modernă, casă modestă, apartament de bloc sau – de ce nu? – o fermă de ţară cu stoguri de fân şi găini cotcodăcind în preajmă.

Nimic din toate acestea!

Ajunşi la destinaţie,foaia de hârtie cu adresa scrisă citeţ a coincis fără nici un dubiu cu ceea ce aveam în faţă: o clădire dreptunghiulară din piatră, parter şi etaj, cu o uşă din lemn imensă ce cuprindea aproape tot peretele.

Clanţa uşii – nu mi-am închipuit că există aşa ceva - probabil cântărea tone. Imensă, din fier masiv modelat cu arabescuri abia vizibile, părea să-ţi pună fantezia la încercare: să deschizi cu ea uşa sau mai degrabă să te baricadezi contra cine ştie cărui duh necurat.

Dar partea cea mai curioasă a acestei uşi enorme o constituia o a doua uşă de dimensiuni normale, amplasată la mijlocul celei mari. Această uşă se compunea la

rândul ei din două părți independente una de alta, neegale ca înălțime, cea de sus fiind mai scurtă.

Cer iertare celor cărora li s-a trezit curiozitatea şi vor să ştie ce se afla dincolo, dar nu pot trece cu uşurință de această intrare cu totul originală.

La vremea când fusese construită clădirea , totul a fost probabil bine gândit: prin poarta mare putea intra un călăreț cu cal cu tot. În caz de pericol –cei din afară sau dinăuntru - om şi cal îşi găseau adesea scăparea tocmai datorită acestei porți – mamuth.

Uşa mică se putea deschide total dar şi pe porțiuni. Portița de jos era destinată animalelor casei; câinii de vânătoare îşi aveau locul lor la picioarele stăpânului, blidul lor cu mâncare dar şi poarta croită pe măsură.

Partea superioară a uşii mici m-a atras în mod deosebit, stârnindu-mi imaginația. O conversație intimă – ea înăuntru, el afară – despărțiți aşa cum cereau canoanele timpului şi totuşi alături. Sau necunoscutul, verificat riguros, cântărit cu ochii vigilenți ai stăpânului şi abia în final căpătând sau nu aprobarea de a intra.

Dar şi un punct de observație excelent: cerul e senin sau înnourat, cine trece, cum arată, ce zgomot se aude.

Din păcate, vizorul conceput astăzi la uşile noastre , nu are nici una din calitățile enumerate mai sus. Impersonal, artificial, oferă indicii perverse prin gaura cheii. Cel spionat devine total vulnerabil. Nu-ți place, nu-i deschizi şi omul habar nu are, te crede plecat şi va veni din nou. Şi din nou vizorul…

Îmi amintesc bine, când am tras de lănțişorul ce atârna de clopotul fixat pe o latură a porții, m-a surprins sonoritatea sunetului: neagresivă, catifelată – invitație fără cuvinte, asemenea majordomului stilat ce-ți ia pălăria şi bastonul, dându-ți senzația că eşti aşteptat şi dorit.

Şi din nou mă duce gândul la soneriile noastre stridente – sârme ce-ți traversează ambele urechi, oprindu-ți elanul de a mai întinde o dată mâna spre

butonul minuscul, conectat perfid la neuronii sistemului nervos.

Să revin la povestea mea… Am tras uşor de lanţul clopotului şi uşiţa - fereastră s-a deschis. Capul unui tânăr a apărut dintr-o latură a golului. Pe moment am avut senzaţia că mă aflu în faţa ecranului unui televizor bine reglat. Un film cu desene animate în care unul din personaje – tânăr, plăcut la înfăţişare – brusc ocupă întregul ecran, dominând telespectatorii cu o privire senină, albastră. Dar iată , băiatul prinde viaţă, îşi scoate capul prin deschizătura creată, ba chiar şi o mână pe jumătate, ne face semn să ne apropiem şi, în final, dă drumul la sonor:

-Vous etez la famille Elien? Je vous attend!

Deci aceasta este casa căutată. Răsuflăm uşuraţi – nu sunt singură ci împreună cu familia mea: soţul şi cei doi copii, George şi Tudor.

Stăpânul sau poate fiul acestuia, dacă nu chiar nepotul, dispare tot atât de neaşteptat pe cât a apărut. Oblonul se închide şi căsoaia – nici nu ştiu ce nume să-i dau – capătă din nou acel aspect de fortăreaţă inaccesibilă muritorilor acestui secol.

Oricum, deja m-am familiarizat oarecum cu ciudăţeniile acestui aşezământ scos din pozele prăfuite ale vreunui pod de casă, uitat de Dumnezeu.

Dau cu ochii de gaura cheii de sub clanţa uşii– perete , un locaş negru şi încârligat, prin care se poate strecura orice...

N-am timp de reflexii inutile deoarece „Sesam” se deschide la porunca tânărului stăpân.

Putem intra!

Deşi suntem în plină zi, trec pragul fără să disting mare lucru. Întuneric, răcoare, miros de lumânare arsă, cetină de brad, oţet aromat. Băiatul nu se grăbeşte nici cu vorba, nici cu pasul. Ne lasă să ne acomodăm mediului. Şi bine face, deoarece, pe măsură ce începem a distinge interiorul, surpriza pare a-şi da mâna cu fiecare detaliu întâlnit în cale.

-Interesant, nu?, vocea băiatului mă face să tresar.

-Într-adevăr… Nu mă aşteptam la tot ce văd.

Nu mai adaug nimic. Mă simt oarecum copleşită. Prea multe ciudăţenii în jurul nostru. Încăperea în care am intrat cuprinde întregul perimetru al clădirii – deci tot parterul se rezumă la o singură cameră a cărei lungime este delimitată de o a doua uşă identică celei prin care am intrat noi.

„Dumnezeule, cui îi trebuie o încăpere ca asta?" – gândul meu deschide ambele porţi-uşi ale celor două extremităţi. Parcă-i şi văd: o cavalcadă – cai şi călăreţi – intrând pe o uşă, traversând în galop nebun toată încăperea şi ieşind pe cealaltă. Copitele cailor răsună pe lespezile enorme ale pardoselii şi scot scântei la contactul dur cu piatra. Vârtejul creat stinge lumânările candelabrului central ce începe a-şi balansa într-un mod primejdios cele câteva zeci de kilograme, atârnate de cârligul plafonului.

Mirosul de lumânare stinsă… Pe întuneric, urmărirea poate deveni şi primejdie, dar şi salvare. Aroma răşinii… De unde vine? Din inima lanţului de munţi ce străjuiesc zarea împletită în coamele aspre ale cailor ce dau năvală? Sau tămâie ce fumegă pe un colţ de grindă, pentru alungarea duhurilor rele… Jar sfânt protector? Sau pleoapă roşie de satană?

Mă învăluie acea nesiguranţă a primului pas temător pentru al doilea. Şi o stare neliniştitoare de a nu încerca să privesc în lături pentru a nu descoperi… A nu descoperi ce? Brusc simt nevoia unui autocontrol necesar stării mele de spirit care a cam luat-o razna.

-Aici în colţ e amenajată bucătăria – aragaz, vase, tot ce vă trebuie. Masa se poate lua aici sau în grădină…

Vocea gazdei mă aduce la normalitate. Timbru plăcut, cu mici variaţii de tonalităţi armonios îmbinate cu accente grave, uşor guturale.

Îmi dau seama cât de valoros este acest băiat prin simpla lui prezenţă într-un spaţiu total scos din tiparele prezentului. Îl privesc cu admiraţie cât de degajat se

mişcă, fluturându-şi arătătorul când în dreapta , când în stânga , pentru a ne direcționa atenția spre diversele obiecte din lemn masiv sau metal, amplasate în lungul pereților, abia vizibile în plină umbră sau parțial conturate.

Abia acum descopăr masa lungă şi îngustă, ca o punte peste trecerea timpului. Scândură groasă, geluită, pe care lacul vizibil recent nu a reuşit să ascundă urmele vechilor unelte cu care se despicau hălcile de carne purpurie, abia pârjolită. Mă înfior. Gazda observă, surâde, întinde o mână cu degete lungi, nervoase şi mângâie suprafața lucioasă.

-Tot ce vedeți e cât se poate de autentic anilor 1600. N-am vrut să modernizez nimic, sau aproape nimic. Eu am moştenit casa. Părinții, rudele, m-au lăsat să mă descurc cum mă va tăia capul. Şi după cum vedeți, reparând şi îndreptând pe ici pe colo, cred că am reuşit s-o reconstitui.

-Dar acesta ce mai e?

Bara ce coboară vertical din tavan, terminându-se cu cinci cârlige de metal, deasupra mesei, pare o unealtă a iadului.

-A!... Un sistem cât se poate de practic pentru acele vremuri… De cârligele acestea se atârnau şunci, slănină. Mesenii îşi tăiau după pofta inimii din fiecare sortiment.. Nu existau nici porții, nici fasoane.

Tânărul zâmbi amuzat de mirarea noastră.

-Vedeți ce fier gros a fost folosit? Să țină şi un mistreț!

Mi-am şi închipuit cum îmi voi sorbi ceşcuța de cafea sub fiorosul angrenaj. Cu gândul, mi-am ales la masa asta lungă, un loc cât mai depărtat. Ar fi existat şi altă variantă mult mai tentantă – să iau masa în grădină, după cum ne sugerase gazda. Din păcate,îmi cunosc firea: ori unde mă voi piti în interiorul perimetrului „1600”, nu voi putea scăpa de imaginea grotescă a cârligelor, balansându-şi festinul- fantomă.

Privirea mi se împiedică de altă ciudățenie: un butoi imens dintr-un lemn

înnegrit de vreme, amplasat pe o latură. Gazda îmi urmăreşte toate reacţiile şi este dispusă să dea lămuriri pentru orice detaliu.

-Îl vedeți? Nu cred că se păstra apă în el… , îi ciocăni semnificativ doagele .

-La aşa cârlige, aşa butoi!, nu mă pot abține să nu-i apreciez strămoşii.

-Da, s-ar părea că ai mei nu se jucau cu sticluța… Pe poliță… vedeți? Căni autentice!

Privirea îmi alunecă în conul de umbră al butoiului. Lângă perete, abia se zăresc în semi umbră nişte garafe pântecoase din aramă, înşirate pe o scândură suspendată de tavan cu lanțuri.

-Dar n-are nici o stabilitate polița asta!

-Ei, acesta e şi rostul ei…Cănile sunt grele, nu lunecă. Cel ce le foloseşte, dă un vânt poliței, iată cum…

Băiatul se întinde peste butoi şi împinge scândura; tot eşafodajul porneşte într-un balans larg, aducându-şi conținutul exact sub nasul meu.

-Şi ştiți care e partea nostimă a acestui tip de bar? – hai să-i dăm numele ăsta. Cel ce a băut mai mult, nu mai reuşeşte să-şi recupereze cana când îi vine la mână şi atunci este nevoit să meargă la culcare.

Mângâiem lemnul pântecoasei mobile şi ne amuzăm copios. Parcă văd festinul pantagruelic cu finalul său inevitabil: mâna întinsă …zborul cănilor…pâlpâirea lumânărilor. Totul îmi pare ireal…

-Să vă arăt dormitoarele…

Băiatul urcă scara de lemn. Se opreşte un moment cu mâna pe balustradă.

-N-am modificat-o… Am schimbat doar lemnăria treptelor, păstrându-le forma. Prea scârțâiau…

Urcăm în şir indian. Prudenți. Mă imaginez îmbrăcată cu o rochie cu crinolină şi felicit secolul actual care mi-a dăruit blugii. Intru în dormitorul destinat nouă, părinților. Surpriza e patul. Pat cu baldachin. Cele două noptiere laterale, cu

câte o mică veioză, nu modernizează cu nimic camera. Patul cu țesătura transparentă atârnând în falduri de undeva, din tavan, îşi măreşte miraculos dimensiunile, cuprinzând total retina.

Ezit să mă apropii. Eu – sub baldachin! Încerc să mă comport normal, să nu mă mir… Şi deodată realizez că mi-e teamă. O teamă inexplicabilă, fără contur, fără logică. Îmi iau inima în dinți şi mă apropii. Secolul douăzeci şi unu trebuie să învingă umbrele… La urma urmei, e un pat confortabil, aşternut proaspăt, parfumat. Ce mai doresc? A! Să dau baldachinul jos! Privesc pe furiş tavanul. Gazda , în spatele meu observă:

-Nu vă temeți! E prins bine.

Zâmbesc silit şi simt un fior străbătându-mă de sus în jos, până-n călcâie. „Cine-a zis că vreau să fie prins bine?" Oricum, caut să-mi refac buna dispoziție pitită printre faldurile- draperie, recurgând la citate: „Gândeşte pozitiv!" Şi pe moment , mă şi închipui în aşternutul imaculat. Băiatul pare a-mi urmări traiectoria imaginației, pas cu pas.

-Şi patul e autentic! Bine înțeles, pânza - nu!

Aparent calmă, primesc informația , dar gândul iese din tiparul clipei: „Deci aici au dormit alții…" Şi iar mă răzvrătesc în mine. „Bine înțeles că au dormit!" – din nou totul alunecă în oglinda timpului: „…şi au visat, au făcut dragoste, au bolit, au născut, au murit…!"

Brusc, întorc spatele cu ostentație acestui gen de investigație. La propriu şi la figurat.

Ochii mei deja încărcați cu mirări, întâlnesc altă ciudățenie: o despărțitură din bile de lemn rotund ce împarte parțial dormitorul în două. Stâlpii plasați pe toată înălțimea susțin un gărduț până la nivelul pieptului. Totul pare un joc pentru copii. Acest tip de gard – nici nu ştiu cum să-l numesc – de fapt nu împarte nimic .Doar aerul.

-Aşa l-am găsit, aşa l-am păstrat, se grăbeşte băiatul să explice. L-am lustruit doar…

-Interesant! , îmi trec uşor mâna peste bara orizontală şi simt o căldură în degete. Şi o plăcere de a mângâia lemnul ce pare a se trezi din somn asemenea unui animal ce doreşte alintare.

-Aveți idee de rostul lui?

-Habar n-am… Dar e frumos, decorativ!

-Da, şi original…

-Vedeți? Aici e uşa balconului.

-Se poate ieşi?

-Bine înțeles! Poftiți…

Tânărul deschide larg uşa miniaturală – joc de păpuşi. Mă hazardez fără ezitare. Vreau să respir. Aer! Doamne, cât de valoros mi se pare aerul aici, în balconul –jucărie!

Dragi prieteni cititori, vă duc pas cu pas, de mână cu propriile percepții, în această călătorie unică în felul ei. Ca să nu existe confuzii, vreau să lămuresc din capul locului problema aerului. Casa – bine aerisită, şi parterul şi etajul. Dar acel ceva pe care îl numesc aer, părea de fapt o eliberare din incinta perimetrului acestei arhaice clădiri.

Ieşirea în balcon a fost ceva asemănător căderii cortinei. Primul act al spectacolului se terminase. Pauza bine venită mă readucea din poveste în real. Mi-am odihnit privirea urmărind dealurile conturate îndrăzneț, vălurindu-şi culorile de la verde intens, decorativ până la aburul unei păreri. De acolo de sus, puteam urmări strada pietruită şerpuind capricios pe sub balcoane aproape identice cu cel în care mă aflam.

Să fi fost un unicat locuința noastră?

-Proprietatea Dvs. e singura din zonă cu o asemenea arhitectură?... Şi

vechime?

Întrebarea i-am pus-o băiatului cu o oarecare ezitare în voce. Balconaşele vecine îmi dăduseră deja răspunsul. Şi totuşi aş fi dorit o fărâmă de „modern”, de „nou”. Prea mă simțeam arhaică, asemenea lespezilor pe care călcasem. Prezentul nu-şi găsea consistența necesară nicăieri. Orice pas nu mi se părea autentic ci făcut cu sute de ani în urmă…

-Majoritatea clădirilor din zonă şi-au uitat vârsta. Totuşi există o diferență între tot ce vedeți în jur şi casa aceasta. Vecinii au adus renovări de ultimă oră. Eu – nu! Din contra! M-am silit să reconstitui, să redau patina vremii, să păstrez atmosfera crinolinelor lunecând pe lespezi, a câinilor lungiți în fața şemineului, lipiți de cizmele stăpânului.

Tânărul se opreşte oarecum intimidat de toată avalanşa destăinuirilor.

-Am reținut bine? Familia Rivalet?

-Da! E o familie bine cunoscută în regiune.

După o scurtă pauză, adăugă:

- Eu sunt Francois. Tot ce vedeți aici e sugestia mea, ochiul meu, şi în multe – mâna mea. Poarta de la intrare – fierărie autentică. Dalele – la fel. Toate au fost reparate, recondiționate. Dacă a fost necesară o piesă nouă, m-am silit să execut o copie pe cât posibil identică. Până şi materialele… , băiatul mângâie delicat balustrada de lemn a scării interioare. Ştiți cât am muncit aici? N-am vrut lemn nou… Vă place?

-Da! Totul se armonizează. Secolul nostru nu prea a avut acces aici…

-Nu chiar… , hai să vă arăt ceva …Urmați-mă, vă rog!

Francois se opreşte în fața unei uşi şi ne aşteaptă. Intrăm. Într-adevăr, surpriza este mare. Trei fotolii şi o canapea – toate îşi trădează vechimea în cutele îmbrăcămintei de piele şi în textura lemnului. Iar la mijloc – un televizor. Privesc cu interes şi amuzament această ambianță.

-Vedeți? M-am gândit la musafirii mei dar şi la strămoşi.. Poate vor şi ei să ştie ce noutăți există acum…

-Aveți un cult al strămoşilor! Există şi un arbore genealogic?

-Bine înțeles… Şi nu sunt puțini!

-Casa n-a mai suferit modificări în timp?

-Nu! Cea care a construit-o – o femeie aprigă, îndrăzneață, întreprinzătoare, pe nume Clodette, a fost şi arhitectul şi decoratorul. Mi-au rămas mărturii evidente. De atunci, nimeni nu a încercat să schimbe un pai. Doar reparații. Când mi s-a oferit această proprietate prin moştenire, am găsit-o foarte deteriorată. După prima inspecție , din pod până-n pivniță – căci există şi aşa ceva - am rămas impresionat.

Momentul cheie a fost atunci când am dat cu ochii de portretul Clodettei. M-am simțit răscolit – să nu râdeți – chiar prins într-un fel de dialog mut cu femeia din portret, stră-străbunica mea şi partea surprinzătoare acum urmează: m-am pomenit promițându-i cu un elan apărut nu ştiu de unde pentru firea mea, că voi pune pe picioare căsoiul acesta, exact cum şi l-ar fi dorit ea.

-Doamne, am îngăimat eu, emoționată, în fața acestei izbucniri retorice, sunteți un tânăr cu totul deosebit față de generația dumneavoastră. Nepoții mei au cu totul alte tendințe…

-Vă rog luați loc, v-am ținut în picioare cu poveştile mele, îmi zâmbi şi întinse brațul spre unul din fotolii.

M-am aşezat. Şi m-am simțit deodată foarte relaxată; o bucurie a oaselor, a întregului corp mă cuprinse, dându-mi senzația de plutire. O fi observat ceva Francois? Poate - da. Discret, mi-a întors spatele, îndreptându-se spre una dintre ferestre, lăsându-mi plăcerea reveriei.

Două minute, poate zece – nu-mi dau seama – au trecut într-o linişte totală. Am închis ochii şi m-am pomenit fredonând o melodie. Mă simțeam legănată, uşoară… Şi brusc, vocea tânărului mă readuse la realitate:

-Cum vi se pare?

-Nu ştiu cum să explic… Mă simt deosebit de bine!

-Şi ştiți de ce? Clodette vă place.

-Cine? Nu înțeleg…, l-am privit uimită şi într-un fel, contrariată.

Francois izbucni în râs.

-Glumesc… Dar trebuie să recunosc – nu toată lumea se simte la fel ca dumneavoastră. Iar eu dau vina pe străbuna mea care are preferințe…

Am devenit atentă." Oare băiatul e în toate minţile?" Studiindu-l cu coada ochiului am observat acea naturalețe proprie firilor comunicative, fără ascunzişuri. Privirea clară, directă, mă linişti definitiv. Şi totuşi… Prudentă, l-am întrebat:

-Această doamnă, Clodette… îi cunoaşteți biografia?

-Într-un fel… Toate relatările s-au transmis prin viu grai.

Am simțit în vocea tânărului o ezitare. Exista ceva ce nu trebuia spus? Şi nici ştiut?

Deodată se auziră paşi grăbiți şi , pe uşa deschisă, intrară cei doi copii.

-Mamă, unde ai fost? Noi te-am căutat pe afară. Aaa!.. uite un televizor!

Încântarea s-a tipărit pe chipurile celor doi micuți. Tudor s-a şi aşezat pe canapea, George îl urmează.

-Putem să-l deschidem?

-Desigur, iată telecomanda.

O apăsare de buton şi ecranul prinde viață. Dar ce văd? O sală de bal. Carnaval? Femei, bărbați în costume de epocă valsează pe o muzică de Strauss. Privesc şi nu-mi vine a crede… Iată, cunosc sala. Este chiar sala de jos! Şi masa încărcată cu platouri apetisante… şi butoiul imens… Perechile se învârt… Totul pare ireal. Înțeleg bine? Ce se petrece?

-E un CD realizat aici, de mine. Ați recunoscut locul, nu?

-Da… dar cînd?...

-Anul trecut… Am organizat un bal de epocă. Ştiți… cu ocazia inaugurării casei. O terminasem până la ultimul detaliu. Voiam într-un fel să aduc un omagiu celor ce au trăit în ea.

-…Şi celei care a construit-o, adaug oarecum în glumă.

-A! Clodette! Credeți-mă, a fost încântată… Am observat-o chiar zâmbind.

Din nou simt acel „ceva” şi-l privesc atentă pe interlocutorul meu.

-Ce vreți să spuneți? întrebarea nu-l găseşte nepregătit.

-V-am pus pe gânduri, nu? Ei bine,vă mărturisesc ceva… , portretul străbunei mele e cel care a readus-o printre noi.

-Este aici? În casa asta?

-Dar unde în altă parte? Nu vi-l arăt eu… O să-l descoperiți singură.

Simt o undă rece străbătându-mă pe şira spinării. Curiozitate şi nelinişte – totul la olaltă cu dorința de a căuta.

Trag aer în piept şi simt un miros nedefinit, aspru, asemenea unui fluid de vitalitate masculină, tulburător şi tentant totodată. Întorc capul, adulmec…A! Da! Fotoliul în care stau! Îmi las privirea să se plimbe pe cutele pielii galben– cafenii. Lui Francois nu-i scapă nimic.

-Pielea … aşa am găsit-o, lemnul l-am reparat. Confortabil, nu? Deşi nu arată prea bine, n-am vrut să le schimb.

Mă privi semnificativ şi adăugă:

-Ea iubea să stea în fotoliile astea…

-Vorbiți de Clodette? , mă revolt deoarece mi se pare că nepotul acestei fantome a trecutului prea se întrece cu gluma; doar n-am să-i cred toate aiurelile.

-Tot ce vă spun poate părea o glumă. M-ați provocat, vă răspund la modul cel mai serios: eu stau adesea de vorbă cu ea.

-Cum?...

Întrebarea rămâne un timp suspendată între noi doi. Băiatul face câțiva paşi

prin cameră şi pare a ezita. Apoi se întoarce spre televizor şi cu o singură mişcare îl închide. Îl simt vădit tulburat.

-Nu ştiu dacă o să acceptaţi cele ce vă voi spune…Prima dată m-am mirat, apoi am zis că sunt nebun. Acum m-am obişnuit şi mi se pare totul cât se poate de firesc…

-Ce anume? sunt încordată la maximum.

- Dialogul…, băiatul mă priveşte cu o candoare dezarmantă. Ştiţi, am observat adesea că trecând prin faţa portretului ei, în minte cu o anumită problemă ce mă frământa, instantaneu primeam rezolvarea. Mi s-a întâmplat ciudăţenia asta o dată, de două ori, apoi am devenit atent. Hai să testez !, mi-am zis . Ocazia mi s-a ivit foarte curând; ajunsesem la renovarea scării pe care nu mă puteam hotărî dacă s-o lărgesc sau nu. Argumentele pro şi contra se băteau cap în cap. Exasperat, m-am dus în faţa portretului. I-am privit chipul. Ochii păreau vii, aţintiţi spre mine.

Asigurându-mă că nu-i nimeni în preajmă , i-am cerut părerea cu voce tare. Nici n-am apucat să formulez bine întrebarea , răspunsul mi-a şi invadat conştiinţa: „Bine înţeles, s-o laşi cum era!" Cum să vă explic?.. nu era o voce ci un gând clar, imperativ! „ Mulţumesc, aşa am să fac!" – i-am spus de data asta în şoaptă. Apoi mi-am văzut de ale mele.

A doua oară când am apelat la sugestia ei, am formulat întrebarea doar în gând. Răspunsul mi-a venit tot atât de rapid, tot atât de bine conturat ca şi prima dată. Şi de atunci…

Îl privesc pe Francois cu un interes crescut. Deci băiatul acesta comunică telepatic cu spiritul puternicei şi nemuritoarei stăpâne a locului. Mi se pare fantastic! Arată perfect normal – tânăr, plin de vigoare, întreprinzător! Şi iată, o relicvă, un portret prăfuit i-a sucit mintea! Sau poate… Nu! - se revoltă întreaga mea structură mentală – nu cred! Dar dacă?...

Probabil îndoiala sau neputinţa de a mă lăsa convinsă dar şi unda de simpatie

ce se crease între noi , toate la un loc şi–au pus pecetea asupra chipului meu. Francois m-a sesizat. S-a aşezat în faţa mea pe un taburet. Părea oarecum epuizat sau , mai de grabă nemulţumit.

-Nu mă credeţi…

Deodată se sculă precipitat , se îndreptă spre uşă şi murmură:

-Nu ştiu ce mi-a venit să vă mărturisesc toate lucrurile astea… Să mergem!

Îmi aruncă o privire scurtă, cu o căutătură ermetică şi deschise larg uşa, oprindu-se în prag.

-Francois, nu te superi că-ţi zic pe nume, vreau să mă înţelegi. Povestea ta m-a surprins. Nu ţi se întâmplă în fiecare zi să auzi aşa ceva… Nu ştiu ce să-ţi spun… sunt derutată… Oricum, … te cred!

Dar nu-l credeam. Bănuiam o genă rătăcită ce-şi făcea de cap – înviată de relicve şi mărturii trecute. Acel „şi totuşi?”- recunosc- nu-mi dădea pace.

Între timp se întunecase afară. Luminile au fost aprinse, masa pusă şi seara tihnită în familie s-a instalat fără probleme, deşi nu ne simţeam „acasă”. Tot ce ne înconjura era prea ciudat , într-un fel – ireal.

Aburii supei fierbinţi şi oboseala acumulată peste zi au domolit neuronii. Gazda plecase discret. Eram singuri – puteam studia acum fiecare cotlon, fiecare detaliu. Mâine! Verdictul a fost dat în unanimitate şi fără a zăbovi prea mult, ne-am pregătit aşternuturile pentru somn.

Pentru dormitorul copiilor am ales o cameră mansardată, ce părea construită recent. Totul nou, lustruit, proaspăt. Cerul intra prin plafonul de sticlă, aducând cu el licărul stelelor şi parfumul nopţii de vară. Cei doi băieţi păreau încântaţi. Iar eu am lunecat în cearceafurile răcoroase sub un baldachin al altor vremuri.

„Doamne- ajută!” –am murmurat în gând şi am adormit.

* * *

Îmi zâmbea. Un zâmbet cu personalitate. Însoțit de privirea-i directă, oarecum dominatoare, degaja o undă de bunăvoință, de sus, de pe pedestalul invizibil.

Mă simțeam asemenea supusului miluit de stăpân.

„Bonjur, Clodette!" m-am pomenit răspunzându-i prin viu grai. Fascinată dar şi temătoare, nu-mi puteam dezlipi ochii de la această făptură ireală ce-mi apăruse în față, așa, deodată. Interesant e faptul că eram conştientă că visez şi mai ales că primesc vizita celei ce stăpânea întreaga proprietate şi - după toate evidențele - şi pe nepotul său.

Visul meu era atât de real, încât când am deschis ochii, am simțit nevoia să-i închid la loc. Prea brusc se întrerupsese această vizită a mea sau a ei – nu-mi dau seama. Ea nu apucase să-mi spună nimic – doar o prezență copleşitoare… Clipele de aşteptare, senzația că această apariție îşi avea rostul ei, urmând să-mi transmită… Ce să-mi transmită?

Mi-am amintit cuvintele lui Francois:"Nu pe toți îi place…" Pe mine m-a plăcut? Şi față de cei ce nu-i intră în grații cum se manifestă?

George cel mare (așa a fost botezat tatăl copiilor mei pentru a-l deosebi de fiul nostru George) se trezi şi el.

-Nu eşti în apele tale, sau mi se pare mie? – l-am întrebat.

George rămase câteva momente cu privirea ațintită într-un colț al camerei, apoi, ridicându-se într-un cot, exclamă:

-A! de acolo a venit!

-Ce? privirea mi se duse instantaneu spre direcția indicată.

-Ce vis urât… , continuă soțul meu. Uite, din acel colț a sărit spre mine o pisică neagră. Era atât de agilă, puternică… ochii îi sclipeau sălbatic… Doamne, ce vis!... Coşmar!

M-am forțat să văd în detaliu zona. Pe perete, dincolo de parapet se zărea un

tablou. În rest – nimic, doar peretele, totul prins în semiobscuritatea zorilor.

-Acum, spre dimineață, … atât de real! A sărit pe pieptul meu, neagră, doar ghearele şi ochii îi luceau. Am încercat s-o înlătur. Mâinile îmi deveniseră neputincioase. Şi ea se mărea, tot creştea, creştea… din ce în ce mai fioroasă.

George îşi lăsă capul pe pernă şi-mi prinse mâna.

-Sunt transpirat tot. Mă duc să fac un duş. Crede-mă, n-am mai avut coşmaruri ca acesta…

-Dragul meu, am încercat să-l liniştesc, căsoiul acesta vechi e de vină.

-Ştii, voiam s-o îmblânzesc. M-am luptat, m-am zbătut, … devenise o fiară! Noroc că m-am trezit.

-Hai să nu ne mai gândim… Ducă-se cu noaptea!

După ce a ieşit George din cameră, m-am îndreptat spre colțul cu pricina. Peretele în culoare crem - cu un singur tablou aşezat nesimetric. M-am apropiat. Dumnezeule! Ea! Era ea! Clodette! Am rămas stupefiată. Asemănarea era aproape totală! În portret existau detaliile, în visul meu, femeia apăruse pe un fond estompat, difuz, având doar fața bine conturată.

Ochii! Da! Erau aceiaşi – o privire mai mult binevoitoare decât batjocoritoare, şi totodată aprigă. Zâmbetul abia perceptibil părea plin de semnificații. În ansamblu – feminitate, grație dar şi ceva de temut , ascuns în umbra zâmbetului.

Am rămas mult timp locului, în fața tabloului, contemplând-o. Şi, în mod bizar, mi-am amintit deodată de mijlocul acela ciudat de comunicare dintre străbună şi nepot.

„Să încerc… Poate o să-mi meargă!”

Mi-am fixat privirea în ochii aceia enigmatici şi am întrebat:

-De ce?

Prin nu ştiu ce miracol, acum ştiam în mod cert că pisica fusese plăsmuirea

ei. Am aşteptat, neluându-mi privirea de la portret. Linişte totală. Şi deodată următoarele cuvinte îmi invadară creierul „Şi-a bătut joc! Şi-a bătut joc!”

În clipa următoare, auzind uşa deschizându-se, m-am îndepărtat în grabă.

-Am pus de cafea! Începe o zi bună de excursii.

George, proaspăt bărbierit, radios, surâzător, mă întâmpină cu acea bună dispoziție pe care i-o prețuiam atâta.

* * *

Ziua a fost minunată. Am colindat împrejurimile, pădurea de pini, malul oceanului, ne-am scăldat în apa cam rece, am mâncat stridii şi clătite şi, în final, ne-am întors pe înserat la noua noastră locuință veche.

În camera de oaspeți de la etaj am deschis televizorul. Băiatul cel mic, Tudor, s-a aşezat pe unul din fotolii, eu – pe celălalt. Începuse un film– comedie, deconectant şi spumos. Şi deodată, micuțul a părăsit fotoliul, cuibărindu-se pe o banchetă destul de incomodă şi mult mai îndepărtată de aparat.

Surprinsă, l-am întrebat motivul mutării.

-Nu mă simțeam bine acolo…

De ce? m-am gândit în sinea mea. Ea nu iubeşte copiii ? A supărat-o Tudor cu ceva? Cu George cel mare a fost cu totul altceva; el făcuse unele remarci referitoare la ansamblul proprietății care , mai mult ca sigur, nu au fost pe gustul Clodettei.A deranjat-o probabil gluma cu mesenii înfometați agățându-se de cârligele-cornul abundenței, sau cea cu garafele enorme în care-şi muiau mustățile mesenii, căutând apoi drept sprijin crinolinele dantelate…

Şi deodată am realizat că şi eu o cam luasem razna. De ce să mă potrivesc întregului amalgam de aiureli paranormale din mintea gazdei noastre? Şi totuşi visul? Portretul?

-Mergem la culcare?

Era şi cazul. Toate evenimentele unei zile lungi, de vacanţă se îmbinau cu plăcerea odihnei binemeritate. Ne-am urat „Noapte bună!” şi în drum spre patul ce-şi aştepta musafirii, deodată mă fulgeră un gând:”Pisica… Ea!” . M-am întors din drum, ducându-mă direct spre locul cu pricina. În semiobscuritatea cotlonului, figura femeii se contura abia vizibil. Nu o vedeam clar dar – ciudat – ştiam că mă poate auzi: „Clodette, dă-ne , te rog, o noapte liniştită! Te rog!”. Am rămas nemişcată, aşteptând răspunsul. Nimic! Doar în privirea ei am zărit, preț de o secundă, o lucire. Poate mi s-a părut…

Noaptea a fost într-adevăr liniştită. Dar a doua zi dimineața, George cel mare mi-a propus, fără nici un fel de comentarii: „Draga mea, cred că eşti de acord cu mine… Plecăm!”

-Cum aşa? Casa e reținută pentru o săptămână. Şi plătită…

Copiii au sărit şi ei de la locul lor:

-Ura! Ura! Plecăm!

Într-un fel, parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă. Această casă-muzeu nu ne putea oferi vacanța visată , ci un popas şi o experiență în plus.

În timp ce ne împachetam cu toții lucrurile, micul Tudor se apropie de urechea mea:

-Ştii, mama, mie mi-a fost mereu frică aici…

-De ce?

-Nu ştiu…

* * *

Ne-am despărțit de Francois, având drept pretext, un mesaj apărut din senin.

Maşina încărcată mă aştepta. Toți – nerăbdători. Pretextând că am uitat ceva, m-am întors în casă.. Trebuia să-mi iau „Rămas bun” de la adevărata stăpână. O dorință copilărească, un joc de-a fantomele, sau o presimțire că ea mă aşteaptă?…

„Hai, fii rezonabilă , doamnă Elien, ce-ai vrea de fapt? Să vă dați mâna? Să-i promiți c-ai să-i scrii? S-o îmbrățișezi?”

N-am dat ascultare sfatului rațiunii care - nu înțeleg din ce motive - se estompase aproape total şi am urcat scările . Din ce în ce mai precipitat, sărind câte două trepte odată, am ajuns. Privirea mi s-a ațintit asupra femeii . Tulburare, curiozitate, aşteptare – toate simțămintele adunate în minutele ce parcă se opriseră în loc. Am rămas neclintită, căutând să-mi liniştesc bătăile inimii. Aşteptam un semn cât de mic. Nimic din toate acestea. Privirea scrutătoare, impersonală, de gheață, trecând dincolo de ființa mea, mă ignora complet. M-am simțit dezamăgită, pot spune – chiar trădată.. Şi, pe măsură ce clipele se scurgeau goale, fără sens, o căldură din ce în ce mai evidentă îmi învălui deodată ființa şi emoția regretului despărțirii îmi inundă conştiința. Fantastic! Alți ochi avea acum această castelană-vrăjitoare – calzi, învăluitori, blânzi, imperativi totodată, deosebit de vii, fascinanți…”Doamne, ce se întâmplă cu mine?”

M-am simțit prinsă în flacăra dogorâtoare a acestei priviri ce reuşise într-un mod inexplicabil să mă fascineze , să mă farmece , să mă amețească…

Deodată, claxonul strident al maşinii rupse vraja. Mi-am coborît privirea şi m-am întors spre uşă cu paşi apăsați, cu inima grea .

În prag, am murmurat: „Adio, Clodette!”

UN ALT RĂSĂRIT

Fusese o zi deosebit de senină şi caldă.

Luna aprilie îşi împrăştiase farmecul cu acea dărnicie specifică anotimpului ce poate învia şi gâza şi firul de iarbă. Toţi şi toate să se bucure. Înaltul cerului dantelat cu norişori capricioşi, jucăuşi, şi-a dat mâna cu mugurii somnoroşi, cu florile deja împlinite, cu fluturii temerari.

Târgul F. cu pretenţii de oraş, îşi măturase trotuarele, străzile, îşi strânsese frunzele uscate în movilițe fumegânde, îşi lustruise ferestrele, îşi deschisese obloanele.

Totul arăta proaspăt, nou.

Câtă dărnicie a Celui de Sus poate cuprinde pământul? O sărbătoare a naturii peste care paşii trec adesea cu nepăsare. Din lipsă de timp? Împietrirea simțurilor direcționate doar spre anumite compartimente ale cotidianului?

Sănătatea sufletului, mântuirea , tăinuite sub fiecare frunză, aşteaptă… Adesea în zadar!

* * *

Poate de aceea s-a întâmplat nenorocirea…

Natura iartă azi, iartă mâine. Şi într-o bună zi – nu se ştie…

Aşa s-a întâmplat şi de astă dată. Natura nu a mai vrut să ierte. Şi prăpădul s-a abătut peste târgul înflorit. Ca o pedeapsă. Avertisment pentru cei rămaşi în viață?

Oricum, indiferent care au fost intenţiile Domnului, catastrofa s-a produs.

* * *

Casa familiei Paraschiv, asemenea locuinţelor vecine, era plină de flori. Flori pe tufe, flori în straturi, flori la ferestre. Ca şi întreaga străduță de altfel , care îşi avea porecla de strada Florilor, deoarece, de la un capăt la altul, între trotuare şi

gardurile oamenilor era semănat un brâu floral care, an de an, îşi purta singur de grijă. Mâna omului intervenea în mică măsură – natura făcea aproape totul. Flori comune, rezistente la secetă, la îngheț, îngemănate cu pământul negru-gălbui, îşi porneau ciclicitatea odată cu primele ploi calde şi, pe nesimțite, îşi înălțau lujerele , îşi înmulțeau frunzele, deschizându-şi în final corolele. Valurile de parfum şi culoare erau răsplata pentru găleata cu apă răsturnată din când în când peste ele, pentru lopata care le ocolea când se pornea campania împotriva buruienelor.

Pe strada Florilor locuiau mulți copii. Se adunau în cete gălăgioase mai ales în parc – denumire sofisticată dată terenului situat în spatele bisericii cartierului, aparținând acesteia. Acest petic de verdeață îşi avea farmecul său cu cei câțiva salcâmi cu frunză rară, cu mărul pădureț, noduros şi roditor, situat în centru şi cu iarba deasă ca peria pe care zgâtiile de trei, patru ani se puteau tăvăli în voie.

Aici se adunau mamele să-şi supravegheze copiii şi să mai stea de vorbă între ele – repaus bine venit după oboseala acumulată în propriile gospodării.

Dimineața de astăzi, însorită şi veselă, şi-a adunat, ca de obicei, un grup eterogen - mari şi mici.

-Trebuie să fac curățenie în beci…să azvârl murăturile – câte au mai rămas…

Femeia saltă de jos un băiețel de trei ani şi îl ia în brațe.

-Ce te grăbeşti aşa, Vica?... Dar celălalt unde-i?

-Îi curge nasul şi-l păzesc.

- Mare minune c-ai reuşit să-i desparți. Tot unul lângă altul îi găsesc la joacă.

-Aşa-s gemenii…, intervine o fată tânără, probabil sora fetiței ce alege fire lungi de iarbă, încercând să le împletească.

Pe tăpşanul înverzit au început păpădiile să-şi aprindă lumânările. Un fluture temerar zboară pe deasupra capetelor prichindeilor.

Pe băncuța improvizată din două scânduri geluite, o bătrână urmăreşte conversația celor două femei. Toate se cunosc – locuiesc pe aceeaşi stradă, îşi poartă copiii, nepoții, de mână sau în brațe până la biserică. Aici, în „parc", îi lasă în voie. Se rânduiesc cu paza lor; locul e îngrădit, curat, îmbietor, mai ales acum, primăvara, când seninul cerului alungă negurile iernii.

-Îți coci singură cozonacii? , întreabă vecina.

-D-apoi cine să mi-i coacă? , Vica ridică sprincenele într-un gest spontan, de nedumerire.

-Cum cine? Maricica nu te-ajută?

-Ei…, lui soră-mea nu-i e gândul la cozonaci…

Vecina zâmbeşte cu subînțeles:

-Ce vrei? Fată tânără! Dar oricum…

-Acu-i vremea ei… Să se plimbe, o apără Vica, că de-a veni timpul şi s-a mărita...

Femeia lasă vorba neterminată; prinde mai bine băiețelul cu brațul vânos şi se îndreaptă spre ieşire.

-Vă las… Cu bine!

-Bună fată Vica asta…, murmură bătrâna, urmărind-o cu privirea.

-Ce bărbat fain are… , adaugă vecina şi se aşază alături, pe băncuță. Al meu s-a cam întrecut cu băutul. Nu ştiu ce să mă fac…

-Ceaiul de pedicuță e bun pentru aşa ceva, o sfătuieşte vârstnica.

-Ce spui? , râde femeia înveselită. Vasile al meu cred că n-a băut o cană de ceai în viața lui.

Ambele tac. Copiii se joacă, aleargă, se mai împiedică.

Soarele îşi arată puterea. S-a făcut cald, se apropie ora amiezii.

-Ionel, hai acasă!

Vecina lui Vica îşi cheamă băiatul şi cu părere de rău părăseşte locul

confortabil de pe băncuță. În tot acest timp, bătrâna nu s-a clintit; o dor genunchii. Îşi urmăreşte cei doi nepoți care sar şi aleargă după minge cu un neastâmpăr greu de stăvilit.

-Tu, Anică, cât mai stai?

-Merg şi eu…

Fata o ia în brațe pe micuța din iarbă şi se opreşte în fața vârstnicei:

-Să te ajut, mamă Saveta?

-Doar să mă salți de jos. Of… că grele-s bătrâneţile!

Mama Saveta – aşa o numesc toți, deşi o cheamă Elisabeta – ajutată de mâna Anicăi, se urneşte cu greu. Soarele arde. Dar bătrâna îşi simte răceala în oase , cu toată căldura ce o învăluie. Ar sta în plin soare cât e ziulica de lungă, dar ştie că s-ar putea să o cuprindă din nou acea tulburare de neînțeles de care abia a scăpat. Doamna Asistentă i-a spus clar: „La umbră, mamă Saveta… Şi nu sta locului c-o să înțepeneşti de tot.” Ascultătoare, octogenara îşi face plimbarea zilnică de acasă până aici. Numai ea ştie cum… Când e sărbătoare, mai intră în biserică şi-l roagă pe Domnul ori s-o înzdrăvenească , ori s-o aducă la el. Dar, se vede treaba că şi Cel de Sus nu are atâta putere să-i învioreze picioarele. Şi nici s-o strângă de pe pământ nu vrea. Cine o să mai plimbe nepoții?...

Bătrâna, ajutată de cârjă, porneşte cu paşi şovăielnici spre casă.

-Băieți, nu alergați c-o să vă împiedecați…

Cei doi nepoți se fugăresc în jurul ei şi sar ca două mingi de cauciuc..

-Astâmpărați-vă că m-ați amețit! , strigă bătrâna şi se opreşte să-şi tragă sufletul.

Anica s-a oprit în mijlocul drumului cu fetița de mână şi priveşte în urmă:

-Să te ajut?

-Mă descurc… pe încetişorul.

* * *

Strălucirea zilei de primăvară nu prevestea nenorocirea. Aceasta s-a abătut la ora 23,30 – oră fatală, la care multe minutare s-au oprit, înțepenindu-se. Şi mulți oameni, de asemenea.

În casa familiei Paraschiv, Victoria îşi pregăteşte soțul de drum. Pentru două zile, cât va lipsi, nu sunt multe lucruri de pus în valiza cafenie, cam boțită la colțuri.

-Vezi să am loc de dosare…, o atenționează Mitică.

-Încap… La ce oră ai trenul?

-Doar ştii… Cu acesta de 23,40 plec întotdeauna.

-Nu poți găsi altul mai bun? Îți pierzi noaptea pe drum…

-Să fi plecat la 12? Stau şi eu o după amiază cu voi. Nelu e tot răcit?

-Cred că i-a şi trecut. Se joacă amândoi pe verandă. Acolo nu-i vânt… Când te întorci?

-Poate reuşesc într-o zi să-mi termin treaba… Ce să-ți aduc? De ce ai nevoie?

Femeia zâmbeşte uşor stânjenită.

-Ei… , am de toate. Poate la copii ceva…

O conversație luată de vânt cu întregul ei conținut - conținut ce nu se va realiza niciodată!

Seara se lasă pe nesimțite. În casa clanului Paraschiv , toate treburile mărunte se derulează după norme bine stabilite , acceptate unanim.

Copiii – Eugen şi Neculai sau Gelu şi Nelu, nume îngemănate asemenea celor doi băieți blonzi cu ochi albaştri,– constituie averea familiei. Doi gemeni pe care până şi mama îi deosebeşte destul de greu. Singurele semne distinctive : o aluniță pe umărul drept la Nelu, şi aceeaşi aluniță aproape identică, plasată însă pe umărul stâng, la Gelu.

Dar deosebirea esențială se observă în firea celor doi băieți. Pe cât de visător

şi timid este Nelu, pe atât de energic şi neastâmpărat este fratele său geamăn.

Fiind constituiți atât de diferit, copiii nu se ceartă aproape niciodată. Mitică nu o dată şi-a privit feciorii cu oarecare îngrijorare. „Mă băteam cu frate-meu cât era ziulica de lungă! „ ,îşi amintea el urmărindu-l pe Nelu.”

-E prea liniştit băiatul ăsta. Parcă n-ar fi al meu!”

Veta râde pe înfundate:

-De nu se năşteau deodată, ai fi făcut păcate, măi omule!

-Zic şi eu aşa… Dar totuşi mă întreb, cu cine o fi semănând?...

-Avea mama o soră… Scria poezii, umbla prin livadă cu ochii la stele şi maică-mea râdea , zicându-i că-i căzută din lună de se uită tot pe sus…

-Cum de n-am auzit de ea nimic?

-A murit săraca, de oftică…

Omul tace. Îşi dă seama că a atins un subiect dureros.

* * *

Ora 23. Dumitru Paraschiv – Mitică, cum îi spune toată lumea – este gata de drum.

-Nu te porneşti prea devreme? , întreabă Vica, cu ochii la pendula din perete.

-Nu-mi place să mă grăbesc. Şi-apoi, nu mai am astâmpăr…

Nevasta strânge de pe masă farfuria şi coaja de pâine rămasă.

-Ai mâncat bine? …Vezi că ți-am pus nişte brânză şi ridichi într-o pungă. Ai şi o jumătate de franzelă acolo.

Omul nu-i răspunde nimic, doar o scăpărare de zâmbet în priviri şi în colțul buzelor.

-Stai să-ți dau cu peria peste pantofi…

-Of, fată dragă! Crezi că mă duc să mă însor?

Râd amândoi în timp ce femeia îi lustruieşte încălțămintea.

-Gata, am plecat!

Mitică îşi sărută scurt nevasta pe obraz şi iese pe uşă.

-Vezi că dumunică –i Paştele… Vreau să ciocnesc un ou roşu cu tine, nu cu altul… , strigă Veta în urma lui. Şi nu uita de mirodenii.

Cei doi s-au despărțit fără a bănui că la acest Paşti nu vor exista ouă roşii. Pentru ei, şi pentru mulți alții…

* * *

Deşi ceasul mare, agățat de plafonul copertinei gării anunță abia ora 23,15, peronul este înțesat de lume. Majoritatea sunt navetişti. Dar şi familii care pleacă la rude, în excursii, pentru diverse cumpărături sau afaceri. E Săptămâna Mare. Elevii au intrat în vacanță. Mătuşile, bunicii, îi aşteaptă. Şi ei preferă să plece oriunde în altă parte în afara perimetrului bine cunoscut, în cadrul căruia, săptămâni în şir au avut de făcut teme sau de dus gunoiul.

Dumitru Paraschiv intră pe peronul care începe să se aglomereze. Minutele trec cu încetinitorul. Sub copertina largă ce cuprinde întregul spațiu, bărbați, femei, tineri, se tot adună nu se ştie de unde, de parcă întregul târg şi-a dat aici întâlnire. Gălăgia e mare. Se discută cu voce tare, se fluieră crâmpeie de melodii, se aude plânset de copil undeva, într-un colț.

Lumina insuficientă a neonului creează imagini contorsionate, fețe livide apar din conuri de umbră, mici fluturi de noapte, gâze minuscule zboară haotic în jurul surselor de lumină.

Mitică a zărit un grup cunoscut, amplasat lângă chioşcul de ziare. În prima fracțiune de secundă a şi pornit în direcția respectivă. „Nu cred că e bine… Mă îndepărtez şi, cu înghesuiala asta… Mai bine să stau cât mai spre margine. Să-mi pot găsi mai uşor un loc…”

Omul se apropie cu greu de zona şinelor de cale ferată. Îşi găseşte în sfârşit un spațiu potrivit. Aici va aştepta cu răbdare rotirea minutarului.

Dincolo de copertină, pe cerul de sineală punctat ici- colo cu sclipirile timide ale primelor stele, a apărut luna – felie de portocală plutitoare, imensă.

Mitică îşi înalță privirea peste capetele celor ce stau în față şi o descoperă. Rămâne un timp cu ochii țintă spre halo-ul luminos, apoi, deodată se hotărăşte: „Am să trec pe partea cealaltă…" Cu paşi energici îşi realizează dorința, plasându-se în spațiul liber dintre două rânduri de şine. „Da, aici e bine! Nu mă înghesuie nimeni." Mulțumit de sine, întoarce spatele gării şi rămâne cu privirea ațintită când în lungul drumului de cale ferată unde vor apărea ochii roşii ai locomotivei, când spre înaltul cerului, unde poezia nopții se împleteşte cu astrul enigmatic care-i cântă versurile.

Cine l-a îndemnat să părăsească zona de sub copertina grea de beton? Luna? Bunul Dumnezeu? Destinul? Cert este că firul de ață destinat lui Dumitru Paraschiv nu avea capătul aici, în gară, la ora 23,30 când a început dezastrul.

Pe peron – gălăgie. Oamenii se adună în grupuri, câte unul îşi face loc în mulțime, căutându-şi o cunoştință sau un spațiu mai puțin aglomerat. Dincolo de zona peronului, pe interspațiile înguste dintre perechile de şine sunt puțini călători. Printre ei, Mitică - împăcat cu lumea, cu luna de pe cer , cu sine însuşi şi, mai ales, cu locul pe care l-a găsit – urmăreşte impasibil depărtările înghițite de întuneric, în direcția de unde va sosi garnitura mult aşteptată.

Nu se gândeşte la nimic. Mintea i s-a golit. Această călătorie a eliminat toate celelalte preocupări din hățişul îndatoririlor şi al restanțelor trecute şi prezente. Va schimba decorul. Destul de tentant pentru un om cu tendințe de nestatornicie, obligat de soartă să-şi poarte în spinare zilele , asemenea unor saci încărcați - săptămâni , luni, ani. Aceeaşi muncă , între aceiaşi oameni, aceeaşi casă, aceeaşi…

Deodată firul gândului se întrerupe. Un zgomot înfundat, fără direcție, cuprinde pe nesimțite întregul spațiu. Pare un huruit de pietre de moară, sau muget de animal preistoric, zăvorât în profunzimea întunericului.

Ca prin farmec, gălăgia oamenilor a încetat. Zgomotul din ce în ce mai pronunțat – misterios, înspăimântător , fără nume, fără formă – îşi face prezența, creând valuri de neliniște.

Mitică Paraschiv se uită dezorientat în jur şi nu înțelege ce se întâmplă. Toată această lume pestriță stă nemişcată cu auzul încordat şi aşteaptă. Oamenii intuiesc un pericol necunoscut, pe care nu ştiu cum să-l clasifice, să-l priceapă şi mai ales să-l evite.

O femeie cu o basma pe cap îşi ridică băiatul de jos şi o ia la fugă printre şine în direcția zonei de întuneric. E singura. A părăsit peronul luminat asemenea unei lighioane hăituite pentru a-şi căuta o ascunzătoare doar de ea ştiută.

Şi deodată începe prăpădul!

O uşoară tremurare sub tălpi, asemenea unui tractor ce zdruncină temeliile casei. Apoi totul se amplifică –zgomotul şi mişcarea. Mitică se simte aruncat în dreapta şi în stânga. Deodată îşi pierde echilibrul şi instinctiv se apleacă spre valiza de la picioarele sale şi se apucă de mâner cu ambele mâini.

O horă drăcească a pământului, mânia cerului, sfârşitul lumii – toate la un loc!

Mitică , din ce în ce mai speriat, ridică privirea spre clădirea din fața sa – gara. Să fie acolo salvarea? Şi iată, sub ochii săi îngroziți, capătul copertinei se apleacă spre duşumea. Se aud nişte izbituri înfundate, țipete ascuțite şi , cu un trosnet teribil, întreaga masă de beton se izbeşte de pământ. Un nor de praf acoperă totul… Vibrațiile nu s-au domolit. Din contra…Par a nu avea alt final decât prăbuşirea pământului în propriile-i măruntaie – o sinucidere bine pusă la punct.

Paraschiv nu mai are putere în picioare. S-a lăsat în jos cu toată greutatea corpului, cu mâinile încleştate pe mânerul valizei care saltă odată cu el. Omul nu mai simte nimic. Un gol imens în interior – carcasă fără inimă, fără plămâni, fără creier… Mulaj cu chip omenesc, aruncat printre şine. În rest – un praf dens , acolo

unde ar fi trebuit să fie gara. Şi o linişte nefirească, apăsătoare – o linişte de mormânt.

Ba nu! Se mai aude acel huruit, de astă dată mai molcom. Şi o uşoară vibraţie – respiraţie a străfundurilor pământului , încărcată de tenebrele iadului.

* * *

Câte minute au trecut? Poate ore… Mitică nu-şi dă seama. Nu-i vine a crede că trăieşte! Nu numai că respiră dar simte chiar şi un val de tuse care i se urcă în gât din coşul pieptului. S-a trezit îngrămădit peste valiză, pe jumătate întins pe jos, cu o mână înfundată în prundiş şi cu cealaltă prinsă dureros de mânerul strâmbat , aproape scos din locaşul său. Încearcă să se ridice în picioare, buimac, cu tusea aceea supărătoare care nu-l lasă să respire ca lumea. În gură simte nisip adunat pe limbă – greţos, cu iz de catran. Odată ajuns pe verticală, realizează atmosfera ceţoasă care îl înconjoară. Până şi luna nu se mai vede. Doar o pată gălbuie, lipsită total de strălucire.

Ce s-a întâmplat? Mitică se întoarce cu faţa spre peron şi nu poate înţelege ceea ce vede.

Unde e peronul? Lumea adunată? Unde a dispărut totul? Sârme contorsionate şi fragmente de beton atârnă în aer peste grămada de moloz – peronul. În partea dreaptă, sub unghiul strâmb al unui rest de copertină, un grup de oameni , nemişcaţi, în poziţii nefireşti, privesc cu ochi goi, măriţi de groază.

Sub picioarele lui Paraschiv se simte din nou un tremur, o răsuflare de sfârşit sau poate de început al unui alt dezastru. Această nouă undă pare a trezi pe cei ce mai sunt în viaţă, pe cei ce se pot mişca… Mitică simte instinctiv dorinţa de a fugi. Unde? Nici el nu ştie… Doar să fugă, să fugă, să se ascundă, asemenea animalului hăituit care intuieşte pericolul. Măruntaiele pământului încă nu şi-au găsit liniştea.

În mintea bărbatului îşi face loc fulgerător o singură imagine: casa ! Ce s-a întâmplat cu casa lor – a lui şi a Victoriei? Copiii… Omul simte un junghi în plex.

„Doamne, ajută-mă să-i găsesc vii!”

În fața lui, acolo unde cu zece minute în urmă exista un peron cu zeci de călători în aşteptare, acum apare o imagine de coşmar, nefirească, sinistră.

„Dumnezeule, ce ne-ai făcut?”

Ochii căprui, luminoşi, acum reflectă acea panică greu de stăpânit, specifică omului intrat într-un labirint haotic, fără ieşire.

Mitică îşi şterge faţa şi începe a tuşi din nou. „Acasă, acasă…” e singurul gând care îl domină şi îi dă putere să se smulgă de pe locul lui şi s-o ia la goană printre traverse. „A! Valiza…” Se întoarce aproape fugind, împiedecându-se în propriile-i picioare care par ale altuia. „Uite-o!” Valiza îl aşteaptă , culcată pe prundişul mărunt. „Cine să mi-o ia?” Omul îşi recuperează bagajul şi o porneşte cu paşi mari spre casă.

Drumul atât de cunoscut, străbătut de zeci de ori, pare acum un animal-şarpe trezit din letargie, alcătuit din fiinţe umane ce-şi transmit panica una alteia, într-o frământare bezmetică.

Mitică nu mai poate înainta decât cu greutate. Se strecoară printre oameni, împiedecându-se în bucăţi de cărămidă, moloz, sticlă, risipite fără noimă. În întunericul compact nu se zăresc decât contururi neregulate, sinistre. Bărbaţi, femei cu copii ţinuţi strâns în braţe, se ciocnesc unii de alţii. Praful persistă în atmosferă.

Cu mâna încleştată pe mânerul valizei, Mitică păşeşte mecanic, asemenea unui robot cu baterii pe sfârşite. „Oare ce găsesc acasă?” Gândul alunecă pe nesimţite spre clişee din ce în ce mai înspăimântătoare. Tabloul copertinei prăbuşite se suprapune peste imaginea propriului cămin. Paşii îşi pierd echilibrul, nodul din plex îşi amplifică prezenţa. Şi deodată, o presimţire neagră – pasăre de noapte – se abate peste întregul eşafodaj de stări, prezumţii, emoţii.

Iat-o! A ajuns în sfârşit! Strada lui – strada Florilor.

Bezna densă, punctată de luminiţe apărute din loc în loc, nu îl ajută să se

orienteze în întuneric. Murmur de voci, lătrat de câine.

-Paraschive, tu eşti? – vocea bărbatului îl opreşte.

-Cine-i?

-Eu…, Alexandru! Vii de la gară?

-Tu ce faci aici?

Întrebarea inutilă, fără sens, pluteşte în aerul dens – imens semn de întrebare ce îşi caută răspunsul printre pereții năruiți ai caselor, peste straturile de flori călcate în picioare, strivite de moloz. Mitică nu mai zăboveşte. Nu are timp de pierdut. Îşi face loc printre cei adunați, grăbindu-şi paşii, cu inima bătând nebuneşte în coşul pieptului, asemenea unui clopot de înmormântare.

„De i-aşi găsi teferi…" Cu acest gând- speranță, ajunge în fața propriei case. „Uite-o! Întreagă!" Ca un bolid se repede în portiță, o deschide şi din trei paşi ajunge la treptele intrării. Se împiedică . „De unde-s astea?" Bucățile de piatră, ipsos, beton, blochează uşa. Frontispiciul peretelui nu mai există. Doar un rest din decorația frontonului atârnă sinistru deasupra uneia dintre ferestre. Cioburi de sticlă spartă stau împrăştiate care încotro.

Omul, dintr-o privire, a cuprins tot prăpădul. Uşa laterală este dată larg, în lături.

„Vica, Vica!" - o inspecție sumară din prag este oarecum convingătoare. Casa e pustie.

„Probabil sunt pe undeva, pe afară… Poate că nu s-a dărâmat nimic peste ei… "

Mitică , odată cu paşii domoliți, îşi astâmpără respirația şuierătoare.

„Unde au putut pleca?"

Pe străduță au apărut lumini la porți, la ferestre. Oamenii încep a se trezi din acest vis haotic, din păcate cât se poate de real. Bărbatul păşeşte cu precauție pe firul central al străzii, căutând să distingă chipurile oamenilor întâlniți în cale. În

fața cişmelei, un grup se conturează în semiîntuneric.

-Vica!

Strigătul răguşit se pierde în noapte. Omul se apropie de cei adunați şi caută să distingă vreo fizionomie cunoscută. Iată-i! Vecinii lui, locatarii caselor –sau ce-a mai rămas din ele – de pe strada Florilor.

-Oameni buni, nu mi-ați văzut femeia?

Vecinul de peste drum, Vasile, se apropie de el şi-l ia de braț.

-Didina mea e cu Vica. Îl caută pe unul din cei mici.

-Ce s-a întâmplat? … Încotro s-au dus? , Mitică priveşte dezorientat în lungul străzii.

-Stai liniştit! În zăpăceala asta… Ce vrei? Nici unul din noi nu prea suntem în toate mințile.

-Mă duc să le caut!

Paraschiv nu mai aşteaptă lămuriri. Paşii largi îl duc în josul străzii, în timp ce gândul i-o ia înainte, ghidându-l spre „parcul" de lângă biserică. „Acolo aveau obiceiul copiii să se joace. O fi poate acolo…" Distanța e mică. O parcurge ciocnindu-se de oameni, împiedecându-se. Iată biserica! Poarta e deschisă. Ferestrele sunt luminate. „Vine Paştele…, gândeşte Mitică, cozonaci, ouă roşii… Doamne iartă-mă, nu e vremea pentru aşa ceva…"

În pragul bisericii se opreşte nedumerit. De unde a apărut atâta lume? În cele două sfeşnice laterale ard lumânări. Chipul Maicii Domnului priveşte blând de pe icoana aurită de lângă altar.

„Nu s-a clintit nimic aici… e casa Domnului…" Şi totuşi, pe măsuța cu lumânări de lângă uşă, un vas cu flori şi-a împrăştiat cioburile pe jos iar policioara cu cele trebuincioase tămâierii, stă atârnată în lungul peretelui. „Până şi aici a intrat prăpădul…" ,gândul amar întunecă fruntea omului şi-i strânge pumnii. Pe cine să-şi verse năduful? Credincioşii adunați se roagă, unii sunt îngenunchiați, alții au

lumânări aprinse în mână. „Ca în noaptea Învierii…” ; Mitică păşeşte cu precauție, căutând din priviri vreun chip cunoscut.

-Maricica!

Sora lui Vica întoarce capul şi îl recunoaşte. Îi face semn spre ieşire. Pe trepte, ambii se opresc pentru câteva momente, adunându-se strâns unul lângă altul.

-Trăieşti? Nu te-au prins dărâmăturile? , fata îl priveşte cu mirare şi bucurie , parcă nevenindu-i a crede că Mitică este aici, lângă ea şi nici de cum duh rătăcit din alte lumi.

-Dar de unde ştii că s-a dărâmat gara?

-Costache a venit de acolo…Prăpăd, nu alta!

-Ce-i cu Vica? Unde-i?

-Soră-mea parcă a înnebunit! Nu ştia unde să se ducă mai întâi. După cel mic sau la gară…

Maricica se opreşte o clipă şi-l priveşte scrutător.

-Nu-mi trece prin cap unde s-o caut. S-o liniştesc...Măcar să ştie că eşti teafăr.

-Uite cum facem… Eu o iau spre gară. Tu vezi pe aici, prin preajmă…

Ne mai aşteptând nici un răspuns, omul, din câțiva paşi, se pierde în întuneric.

* * *

-Doamne, de l-aş găsi viu…

Vica merge grăbită, trăgându-l după ea pe unul din copii. La un moment dat, ne mai având răbdarea de a-şi potrivi paşii cu ritmul băiatului, se apleacă şi-l ia în brațe. Broboada i-a căzut de pe cap, rămânând agățată de umăr. Copilul s-a cuibărit la pieptul mamei şi clipeşte des. Trezit din somn, smuls din patul cald şi moale, s-a pomenit în stradă. Zdruncinarea pământului de sub picioare i s-a părut o

joacă, de aceea nu a înțeles toată îmbulzeala din jur, şi mai ales țipetele. Da! Țipetele l-au speriat, îndemnându-l să-şi găsească o ascunzătoare. Dar mama îl ține strâns de mână.

În drum spre portiță, l-a zărit pe Gelu strecurându-se în cuşca câinelui. Gelu fusese întotdeauna cu un pas înaintea lui. În zadar a încercat băiatul să se smulgă din mâna mamei şi să se alăture fratelui său – nu a reuşit. Şi când a auzit vocea maternă strigând „Gelu! Gelu", a simțit o tainică dorință de a nu deconspira ascunzătoarea - locul lor de joacă preferat. A tăcut. Nu a scos nici o vorbă nici atunci şi nici când au ieşit în stradă amândoi şi mama a început a întreba în dreapta şi în stânga dacă cineva i-a întâlnit copilul.

Acum, în brațele mamei, Nelu priveşte nedumerit toată mulțimea de oameni de care se tot ciocneşte. Se simte totuşi în siguranță lipit de pieptul ei.

La colțul străzii, vocea Maricicăi i-a ajuns din urmă:

-Vica! Vica!

Femeia s-a oprit nedumerită şi îşi caută sora din priviri. Iat-o! Pare nerăbdătoare, chiar bucuroasă.

-Ce-i, fato?

-A venit Mitică! E teafăr!

-S-a milostivit Maica Domnului de noi… , Vica suspină asemenea înecatului scos la liman.

Îşi întoarce paşii spre casă şi deodată, gândul care a urmărit-o ca propria-i umbră, o invadează din nou, alarmant, înfricoşător: „Celălalt unde-i?" Băiatul n-avea ce să caute pe drum! Trebuie să se fi pitit pe undeva prin preajma casei. Femeia îşi urmează îndemnul şi începe să alerge.

Mulțimea adunată în drum s-a împuținat. Se pare că prăpădul a trecut şi acum, inima fiecărei aşezări omeneşti porneşte din nou să bată. Şi totuşi , puțini mai au curajul să rămână între pereții ce-au stat să cadă peste ei – pereți care în

unele locuri s-au şi prăbuşit. De aceea, oamenii s-au adunat pe la porți, unii, cu groaza în suflet de a păşi pragul propriilor case, alții, doar cu dorința de a-şi întâlni vecinii şi de a afla noutăți.

* * *

Mitică Paraschiv calcă mecanic peste şinele de cale ferată. Grozăvia priveliştii îl atrage ca un magnet. Se opreşte în fața mormanului de moloz din fața clădirii gării şi , preț de câteva minute , priveşte inert, cu ochi goi , bărbații care se muncesc încercând să elibereze de sub dărâmături vreo ființă ce şi-a mai păstrat scânteia vieții în ea.

„Acolo era să fiu şi eu îngropat…"

Şi deodată se hotărăşte. Îşi scoate scurta, o aşază pe un morman de pietre şi se alătură voluntarilor. O dubiță cu însemnul crucii roşii aşteaptă, la o distanță de câteva zeci de metri. Doi sanitari, câțiva polițişti , încearcă să facă puțină ordine.

-Aici, oameni buni! Aici parcă se aude ceva.

-Hai! Ridicăm toți deodată.

Blocul de beton este greu. Atârnă în consolă, prins de fiarele contorsionate ale unui stâlp ce mai susține o parte din acoperiş. Acesta, aşa cum stă lăsat pe o parte, nu se ştie cât va mai rezista.

Mitică, transpirat, cu degete înțepenite de efort, se apleacă din nou. Împinge, împinge, şi – mare minune – grămada de fiare, beton, tablă se mişcă, şi deodată se plimbă prin aer timp de câteva secunde, prăbuşindu-se pe o latură. Apare la vedere un spațiu în care se mişcă ceva. Se aude un geamăt.

-Sunt vii ! – se aude o voce.

Sanitarii aduc în grabă o targă. Voluntarii înlătură fărâmăturile de moloz, stârnind praf.

-Încetişor… Săltați de aici!

Doi bărbați mai puternici ridică un corp uman. E o femeie. Fusta i-a rămas

agățată printre fiare, pânza se rupe cu un fâşâit aspru. Nu mai contează… Femeia între două vârste e purtată încetişor spre targa care o aşteaptă.

-Ce te doare, mătuşă? – sanitarul o cercetează din mers.

Se aude un geamăt stins, apoi femeia încearcă să se salte în capul oaselor.

-Stai cuminte…

-Of, Ionel… Unde-i Ionel?

Oamenii privesc compătimitor în urma ei şi se apleacă din nou peste zona eliberată. Nu e timp de pierdut.

-Altul! Aici, băieți!

Voluntarii fac eforturi disperate. Omul descoperit de sub dărâmături are piciorul imobilizat. Pare inconştient. Sau poate mort.

-Încetişor…

Oamenii ridică scândura şi reuşesc să o înlăture.

-Mamă, Doamne, uite!?!

Alături, un copil de 4 -5 ani, ghemuit sub brațul celui matur, începe să scâncească.

-Acesta trebuie să fie Ionel, nepotul femeii…

Micuțul este ridicat în brațe. Începe să plângă, frecându-şi ochii cu pumnii mici, murdari de moloz.

-Hai, trage, Ioane! … Încă o dată… Uşurel, că-i rupi piciorul de tot!

În sfârşit, omul este eliberat.

-Ia vezi,… e viu?

Omul se apleacă şi cercetează fața rănitului.

-Suflă… Apucați-l pe dedesubt. Atenție că-i schilodit rău!...

Mitică simte deodată o stare de slăbiciune. Nu-l mai țin picioarele. Şi o senzație de vomă… „Ce-i cu mine?”Îşi face loc printre cei ce muncesc în continuare şi se aşază pe bolovanul unde îşi lăsase haina. Starea de rău , în loc să

se amelioreze, se intensifică. În față, tabloul vivant se începeşoează. Omul se trage într-o parte şi se apleacă. Răul izvorât din interior îl inundă.

-Băieți, vedeți ce-i cu acela de-acolo…Cred că a leşinat!

Zarva se intensifică. Paraschiv e readus în simțiri şi rezemat de un stâlp. Cei din jur nu au timp să se mai ocupe de el.

-Du-te acasă, măi omule, ne-ai ajutat destul!

Bărbatul mai zăboveşte un timp privind forfota celor ce au adus târnăcoape, roabe, lopeți, apoi se hotărăşte:"Cred că-s bolnav!" . Se saltă clătinându-se. Drumul spre casă îl face cu prudență; capul îi vâjâie de parcă un vânt năprasnic îi intră printr-o ureche şi îi iese prin cealaltă. Nu vede în jur nimic, doar pavajul pe care calcă cu grijă. „De nu mi s-ar face rău din nou…"

Deodată se trezeşte prins de braț cu putere şi vocea atât de cunoscută a nevestei îl readuce la realitate.

-Mitică, ce-i cu tine?

Omul simte o bucurie vie.

-Vica, dar cum…?

-Maricica mi-a spus încotro ai luat-o. Ştiu ce s-a întâmplat…

-Ne căutăm unul pe altul ca bezmeticii… Doamne, iartă-mă! A!.. Ce-i cu băiatul?

-Băiatul?... Ce spaimă am tras şi cu el! Amândoi sunt acum cu soră-mea.

Femeia deschide larg portița.

-Bine că s-a terminat!...Se vede că suntem prea păcătoşi….

Ambii intră cu precauție în casă. O lumânare arde în mijlocul mesei – singura sursă de lumină. Tablourile atârnă strâmb pe pereți. Într-un colț - un morman de cioburi adunate.

Cei doi soți se apropie în vârful picioarelor de patul din colț. În aşternutul alb, cei doi copii dorm. Pe un capăt, Maricica, cu pleoape grele, clipeşte des.

-Bine că v-ați întors. Nu mai puteam…

-Unde l-ați găsit pe băiat? , întreabă tatăl cu voce şoptită.

-N-o să-ți vină să crezi! În cuşca câinelui. Frate-său s-a dus după el… l-am urmărit…

Femeia zâmbeşte înveselită, aducându-şi aminte scena. Un singur lucru nu pricepuse: cum de au încăput toți trei în cuşcă?

Abia acum, privindu-şi fiii, Mitică simte o undă caldă, catifelată, mângâindu-i fruntea, pleoapele, pieptul, întreaga ființă. Femeia i se alătură, se lipeşte strâns, cuprinzându-i brațul cu ambele mâini şi scoate un suspin de uşurare.

„Să-i mulțumim Domnului că suntem cu toții în viață!”

Există clipe ce rămân întipărite în memorie definitiv – clipe jalon până la care se ajunge sau de unde se porneşte – clipe teribile care au puterea de a aduna în jurul lor întreaga existență a celui care le-a trăit.

Mărturia unor astfel de momente-cheie este însăşi această poveste – geamănă cu cea trăită de autor.

IUBIRI SUPRAPUSE

E tânără. Atât de tânără încât e total inconştientă de farmecul pe care îl emană întreaga ei fiinţă. Vioiciunea şi naturaleţea mişcărilor, îmbinate cu o anumită reţinere, adaugă acea candoare de neconfundat, dăruită mai ales firilor sensibile.

Pare fragilă, cu o osatură fină, prelungă – lujer de floare cu rădăcini firave, compensate de tenacitatea dorului spre înălţimi. De aceea cerul îi este frate. Norii – jucării ale fanteziei – au fost unul din darurile acestui frate personificat şi botezat cu nume de pământean şi zeitate : DEU. El şi-a asumat şi rolul de mentor ; i-a arătat luna cu toate poveştile adunate în globul strălucitor, poveşti spuse seară de seară, cu scorpii legate cu lanţuri grele de aramă sau cu îngeri purtând coroane delicate din fire de argint.

Deu – frate fără vârstă, fără formă umană, fără grai pământean – i-a arătat nemărginirea, magia nemuririi, matematica stelară şi a învăţat-o să-şi regizeze singură jocul umbrelor , al vântului, al zborului de pasăre, dar şi zbaterea neputinţei, lacrima milei, prăpastia eşecului.

Mult mai târziu, acelaşi frate generos i-a îndreptat ochii spre răsărit, în zori de zi, oferindu-i baia petalei de trandafir . Înserările, cu nostalgia lor dulce ca mierea, i le-a pus în poală, lăsând-o singură să descopere doruri neştiute, vise nevisate, arome neînflorite.

Aşa a crescut Ştefania – rebotezată Fani de cei apropiaţi. Ne având fraţi, ea fusese nevoită să-şi caute singură unul – şi l-a găsit pe Deu. Nici tatăl, nici mama, nici şcoala, nici cărţile nu au putut săvârşi minunea pe care acest frate–zeu a făcut-o pentru micuţa Fani, apoi pentru copila Fani şi, în final, pentru Ştefania cea matură : el i-a arătat frumuseţea lui Dumnezeu prin nemărginirea cerului oglindit în asprimea gliei din care s-a născut omul.

Deşi pare, Ştefania nu este o singuratică. Prietenii şi-i găseşte oricând şi oriunde, fără să-i caute în mod deosebit. Vin ei spre ea. Le ascultă of-urile, tainele, năzuințele. Gâlceava nu o primeşte. Când i se relatează acest gen de întâmplări împletite cu răutăți, devine alta. Se închide în propria-i cochilie asemenea melcului. Apropiații, dar şi noii prieteni, din instinct îşi dezvăluie doar partea bună a „eu-lui" propriu – cea întunecată se estompează şi uneori dispare. Poate acesta e secretul armoniei ce domneşte ori unde se află fata cu ochi albaştri asemenea fratelui Deu.

Dragi prieteni cititori, întâmplările ce vor traversa existența Ştefaniei - personaj principal al acestei povestiri – ipotetic, au la bază o forță supremă cu care, de altfel, s-a confruntat fiecare dintre noi, numită DESTIN. Care îi este izvorul? Întâlniri aleatorii sau conjuncturi programate? Gânditorii au emis ipoteze, ființa umană şi-a prăjit creierii fără nici un rezultat şi toată această teorie a destinului a rămas un mister.

Să începem povestea …

CAP. 1

Câte nu se pot întâmpla într-o viață de om? Există însă pentru fiecare, momente esențiale ce marchează un început de capitol, rămânând definitiv înscrise în memorie.

Micu… Face parte integrantă din scenariul pe care vi-l voi prezenta, dezvăluindu-vă din capul locului că acest băiat şi-a asumat rolul de mesager al destinului Ştefaniei. Cum? Veți afla…

Copilă fiind, Ştefania şi-a îndeplinit îndatoririle de elevă, de fiică, la limita necesarului. În rest – a preferat să viseze. Astfel că evidența era trecută cu vederea şi adesea neobservată, în timp ce unele detalii total nesemnificative deveneau piloni centrali cu implicații majore .

Conversații între mamă şi fiică se derulau adesea trezind nedumeriri şi îngrijorări nemărturisite în sufletul Ilenei Varlam. Iată un exemplu edificator:

-Fani, ce faci? vocea mamei are o tonalitate blândă – poartă deschisă spre comunicare şi mărturisiri.

-Mi-am făcut lecțiile…

-Te cred! Dar te văd de o jumătate de oră stând rezemată de gardul grădinii. Nici nu citeşti, nu te plimbi…

-Observ…

Femeia se apropie de zăplaz şi, dintr-o privire, cuprinde întreaga grădină. Tufele de iasomie s-au împodobit cu frunzulițe minuscule, liliacul îşi revarsă ciorchini de muguri liliachii peste tulpinile destul de golaşe iar jos, covorul de iarbă înveseleşte peisajul cu un verde gingaş, în contrast cu albul imaculat al zambilelor.

-Da, îmi place! Toate au prins viață . Dar nu e nimic extraordinar. Doar e primăvară!

Fata rămâne gânditoare, privind un punct fix .

-Ce vezi tu acolo?

-O buburuză… E udă, săraca. Cred c-am s-o ajut. O duc la soare…

Mama dă din umeri a neputință şi intră în casă. Deprinsă cu comportamentul fiicei, Ileana nu-şi mai pierde timpul cu studierea buburuzei. În jur sunt prea multe de făcut.

Ştefania împlinise şaisprezece ani în februarie. Exista deja un oarecare grad de maturitate în comportamentul copilei, dar preferințele îi rămăseseră aceleaşi. Deşi avea câteva prietene, căuta, într-un anumit fel, singurătatea. Şi nu golul propriu zis ci dialogul cu spațiul înconjurător.

Tendința spre meditație. Plăcerea de a observa traiectoria zborului gâzei sau deschiderea bobocului de floare, mersul leneş al melcului prin roua frunzelor sau zbuciumul vesel al vrăbiilor printre ramuri. Tot odată, accepta cu strângere de inimă dexteritatea cu care păsările prindeau musculițele imprudente ce le ieşeau în cale. Şi nu fără obidă descoperea ochii galben-verzi ai lui Pisi urmărindu-şi prada cântătoare pe după ostrețele gardului. Legile firii neputând fi schimbate , nu existau granițe între sublim şi cruzime. . Aceasta a fost prima lecție de viață.

Ziua în care plicul alb a aterizat pe masa din sufrageria familiei Varlam, a devenit o zi însemnată. Pentru Fani, invitația mătuşii Gina era tot atât de incitantă precum escaladarea Everestului sau traversarea Pacificului.

Târguşorul în care îşi exercita profesia de medic Eugenia Ducescu, sora Ilenei Varlam, era amplasat într-o zonă pitorească – adevărat colț de rai pe suprafața pământului.

O vacanță petrecută în deplină libertate - braț la braț cu dorința explorării colinelor împădurite, cu orizonturi crestate de culmile străvezii, abia conturate ale munților. Plăcerea plimbării în lungul firului de apă, când tumultuos, împodobit cu

aureole de stropi sidefii, când molcom, tăinuindu-şi poveştile în adâncuri albastre.

Minunat! Cine nu şi-ar fi dorit astfel de expediții? Singur, cu o carte sub braț, eventual câțiva biscuiți şi pantofi cu tălpi solide. Atât! În rest – toate te vor întâmpina fără a fi căutate – şi trilurile păsărilor combinate cu clipocitul apei şi culorile pământului, ale cerului, cu întreaga lor bogăție , şi parfumul sălbatic sau suav al pădurii, al câmpului. Toate simțurile se trezesc din lenevia orăşeanului şi se adună, se împletesc, dând senzația zborului, a plutirii fără granițe, a bucuriei că exişti. Ai timp să-i mulțumeşti Domnului? Nu întotdeauna… Dar Dumnezeu iartă şi te lasă să te scufunzi în creația sa şi să-ți înnobilezi sufletul.

Dragi prieteni cititori, cum să vă prezint mai bine vacanța Ştefaniei la mătuşa Eugenia, sora mamei sale? – căci a fost o vacanță unică în felul ei. Să vă descriu narativ şiragul zilelor? Să scot la lumină doar esența întâmplărilor, aparent mărunte – întâmplări care au marcat existența fetei cu ochi de cer senin şi păr de grâne coapte? Sau să mă las în voia propriilor percepții, legate de amintiri şi de dorința de a readuce la lumina zilei un personaj feminin real, drag mie, personaj cu care mi-am împletit anii tinereții? Probabil - din toate câte puțin.

Mătuşa Eugenia - femeie singură, fără copii, rămasă de timpuriu văduvă - nu şi-a refăcut niciodată viața personală, dedicându-se profesiei de medic fără nici o abatere. Austeră, dăruită zgârcit de natură cu o înfățişare severă, lipsită de strălucire, nu a avut niciodată nici cea mai mică tendință spre cochetărie. Şi-a tuns scurt părul cânepiu şi a adoptat o ținută sobră, afişându-şi în mod voit lipsa de feminitate – pieptul plat şi mersul adunat în față. Privită traversând strada, cine i-ar fi bănuit personalitatea ascunsă în silueta măruntă, ternă? Dar , în clipa în care ar fi fost abordată, impresia inițială s-ar fi estompat, fiind înlocuită , în final, cu acel amestec de respect şi admirație pe care le emană doar structurile puternice.

Eugenia – numită Gina de apropiații săi – este deopotrivă medic şi sfătuitor pentru toți cei din jur. În plus, insuflă acea încredere care constituie adesea un punct de plecare al celor nehotărâți sau deprimați în complicata terapie a sufletului.

Deşi e cea mai mică dintre cele trei surori , a devenit liderul acestora. Până şi părinții, adesea i-au cerut sfatul la nevoie. „Gina, crezi c-ar fi bine să…" şi glasul molcom al mamei îşi expunea problema. Fiica nu se repezea cu răspunsul. Întâi chibzuia, cumpănea pe toate fețele soluția justă şi, în final, îşi spunea părerea în fraze simple, cu cuvinte bine articulate, fără grabă, privindu-şi mama cu ochii săi căprui, catifelați.

Ochii! Singura podoabă vizibilă dată de Cel ce hărăzeşte darurile, erau aceşti ochi, cu luciri stranii, nelinişțiți, fermi tot odată. Ochii Eugeniei erau mai mult decât o punte dintre personalitatea ei bine conturată şi lumea exterioară. Aveau puterea investigației profund umane, a înțelegerii complexe şi – cea mai de seamă calitate – deschideau poarta destăinuirilor , a spaimelor zăvorâte .

De altfel, Eugenia, în forul ei interior era o timidă - ridicolul, ironia acidă, fiind adesea bariere de netrecut. Dar, încetul cu încetul, autocontrolul a remodelat-o, aducându-i un plus de echilibru şi un alt standard al rațiunii.

Din păcate, viața personală a Ginei a constituit un eşec. O căsătorie despre care familia nu a cunoscut prea multe amănunte. Şi un deces. Dacă l-a plâns sau nu pe cel ce şi-l alesese tovarăş pentru o viață întreagă, nimeni nu a ştiut. Şi nici nu a încercat să afle. La ce bun? De altfel, Eugenia a ocolit acest subiect cu dibăcie dacă nu chiar cu înverşunare. Amintiri comune? Vreo fotografie? Nimic! Doar pagini albe, goale, triste… Şi nici copii nu a avut. Nu i-a vrut? Surorile au bănuit ceva… o neputință sau teama … Un doctor nu are dreptul să dezvăluie carențele pacienților săi. Şi cu atât mai mult pe ale sale. Cu orice risc, trebuie să păstreze imaginea propriei verticalități – pentru cei din jur , nu pentru sine.

Şi totuşi, acel sâmbure luminos, dătător de viață ce stă ascuns în

profunzimile oricărei femei, se manifesta şi în această fiinţă . Specialitatea de pediatru nu întâmplător şi-o alesese. Afecţiunea manifestată spontan faţă de micii pacienţi se răspândise dincolo de hotarele cabinetului său. În propria familie, nepoţii îşi aveau locul lor bine stabilit – alintul, cadourile, interesul legat de sănătatea şi dezvoltarea lor constituind dovada ataşamentului mătuşii Gina.

Cu toate astea, casa acestei femei de excepţie nu era vizitată prea des. În afara faptului că localitatea respectivă nu era uşor accesibilă locuitorilor din alte zone, viaţa privată a Eugeniei, ordonată, austeră, departe de a atrage, părea o fortăreaţă care intimida, impunând respect.

Rudele preferau o glumă, chiar o bârfă, în locul analizelor profunde. Şi, în afara acestor considerente, Eugenia avea un stil de dialog care impunea o sinceritate totală, încât şi cea mai inofensivă discuţie se transforma adesea în spovedanie – interlocutorul simţindu-se dornic să-şi limpezească în propriile ape, ambiţiile dar şi eşecurile.

Nu era simplu să o ai în faţă pe această fiinţă modelată din alt aluat, cu ingrediente subtil alese şi original combinate.

Ştefania, de mică a fost atrasă de mătuşa sa. I-a intuit tenacitatea pe care ea însăşi nu o avea , i-a admirat stilul concis în abordarea diverselor aspecte ale traiului zilnic şi mai presus de toate, s-a simţit ocrotită. Iar Gina a înţeles structura copilei mai bine decât propriii părinţi.

Şi dintre nepoţi – Stefania a devenit preferata.

CAP.2

Cu ochii țintă pe fereastră, Fani urmăreşte peisajul în continuă schimbare. Câmpii verzi, uşor vălurite, pâlcuri de salcâmi, tufe de măceş, un imaş larg cu vaci răspândite pe toată întinderea, păscând molcom, sate cu case–jucărie iţindu-se pe după poala unui deal – imagini de caleidoscop care înveselesc privirea, lăsând totodată gândul să hoinărească fără oprelişti.

Mersul trenului, ritmat, cu o uşoară legănare, deschide porţile spre introspecţie şi induce un calm vecin cu reveria.

Pentru Fani, această stare caracteristică celui ce călătoreşte cu trenul, are alte dimensiuni. Totul e prea incitant. Relaxarea nu are cum să apară. Fata este neînsoțită – deci responsabilă la toate implicațiile acestei vacanțe. Este prima dată când se confruntă cu o despărțire de proporții, de tutela părintească. „O lună …, gândeşte Fani, ce mult timp voi avea la dispoziţie să fac ce vreau!" Această perspectivă i se pare o aventură fără precedent, un adevărat deliciu!

Entuziasmul zilelor ce o aşteaptă îi creează acea bucurie interioară asemenea zborului spre libertate al păsării din colivie. „Şi ce voi face?..." Imagini neştiute, doar bănuite, o invadează. Priveşte pe fereastră fără să vadă. Totul s-a concentrat în interior.

Exuberanța revederii! Multitudinea mesajelor aduse de acasă, surprizele scoase din mica valiză cafenie, schimbul de noutăți legate de cele două nuclee – familia Varlam şi casa doctor Ducescu Eugenia – toate la un loc au creat o atmosferă de entuziasm şi duioşie specifică întâlnirilor celor împrăştiaţi prin lume, ale căror rădăcini adânci reuşesc din când în când să-i adune .

-Ai călătorit bine? privirea cercetătoare a Ginei pare a cunoaşte dinainte răspunsul.

-Poți să-ți închipui…, compartimentul – aproape gol. O femeie care a mers

doar câteva staţii, un om cu o desagă cât roata carului, somnoros, obosit şi… eu.

În ochii lui Fani au apărut sclipiri jucăuşe. Ar fi vrut să mai adauge detalii, - poate prea multă vorbărie?.. Chipul serios al Ginei nu o încurajează de fel.

-Sunt doi ani de când nu te-am mai văzut…, femeia o măsoară lung. Nici să-mi scrii nu prea ai reuşit. Ocupată cu şcoala…

Ştefania se simte brusc vinovată. E adevărat că s-a gândit des la mătuşa ei, mai ales cu ocazia zilelor festive când primea tot felul de surprize – chiar şi o uniformă nouă - , scrisorile constituiau însă o procedură prea complicată. Fără voie, Fani îşi aminteşte insistenţa cu care o ruga mama să adauge două rânduri la scrisorile ei. Replica era cam aceeaşi: „Scrie tu pentru mine…" Doamne, ce ruşine!

Aceasta este mătuşa Eugenia! Orice amănunt este catalogat la capitolele „Seriozitate" şi „Recunoaştere".

Fata îşi priveşte mătuşa rugător:

-…M-ai bucurat foarte mult de fiecare dată…, mama răspundea pentru mine…

-Ştiu!

Şi cu acest singur cuvânt, capitolul respectiv se încheie.

CAP.3

Dragii mei,

Doamne, ce libertate! Singură – o dimineață întreagă – fără lecții, fără program! Hoinăresc pe malul Buzăului, fac baie, plajă, citesc, culeg flori, alerg după fluturi, ce să mai spun…

Ora prânzului: îi sunt recunoscătoare mătuşii Gina care nu-mi impune să termin tot din farfurie, dar şi dodei Marina pentru mâncarea gustoasă pe care o găteşte. (mama, nu fii geloasă!)

Seara o petrecem împreună – ieşim în târg sau ne delectăm în grădină citind, ascultând muzică sau ocupându-ne de diverse treburi mărunte. Şi – o mărturisire: abia seara mi se face dor de voi… În ce fel? Nici de cum în sensul de a mă întoarce acasă! Dar îmi imaginez cât de mult v-ar plăcea să stați alături de noi pe băncuță, între flori (mai ales Regina Nopții, te amețește, nu alta…), să ascultați concertul nocturn dat de păsările ascunse printre crengile dese din preajmă, să ne împărtăşim impresiile de peste zi, să ne zâmbim şi, la urmă de tot, să ne spunem „Noapte bună".

Deci, dragă mamă, dragă tată, aici, la mătuşa Eugenia, îmi este foarte bine, cu excepția serilor când…

Fetița voastră e mare şi nu are voie să înceapă a scânci"vreau la mama…"

Vă iubesc şi aştept o minune să mă pomenesc cu voi în prag.

Cu dragoste, aceeaşi Fani

Scrisoarea – singura din această vacanță – i-a bucurat pe soții Varlam dar nu a reuşit să-i convingă să-şi viziteze fiica.

-Fani are tot ce îi trebuie şi în plus, libertatea pe care nu o avea acasă.

Ileana îşi priveşte soțul fără a mai putea continua.

-Vrei tu să pleci la Gina? Eu – în nici un caz… Am prea mult de lucru.

- Nu! Nu te las singur! Şi apoi… Fata abia a scăpat de noi… Prefer să i se facă dor de mine decât să-i pic pe cap!

Această conversație edificatoare a încheiat capitolul"vizite şi doruri".

Viața Ştefaniei în casa Dr. Ducescu se derula fără surprize până într-o zi. Zi , în care singurătatea împodobită cu toate fanteziile vârstei s-a încheiat brusc. Motivul? Emil Păduraru, fiul Sofiei ,cea mai mică dintre cele trei surori.

-Gina dragă, nu am reuşit să te anunț din timp. Dar sunt în impas...Ştii…, băiatul a făcut o complicație la plămâni. Nici nu i-a trecut bine hepatita asta,… nu mai ştiu cum să-l îngrijesc! Boala de plămâni cere hrană substanțială, ficatul – dietă drastică. Am venit la tine…

Sofia îşi priveşte sora cu acea privire specifică celor deznădăjduiți. Doar lacrimile îi lipsesc.

-Draga mea, bine ai făcut! Am eu grijă, nu te teme…Poți să te întorci liniştită acasă. După o lună, n-ai să-l recunoşti.

-E un copil cuminte, liniştit. N-o să-ți dea de furcă. Nu-mi seamănă…

Fără voie, un zâmbet fugar apare pe fața chinuită a Sofiei. Cu ani în urmă – destul de mulți – cine era inițiatorul năzdrăvăniilor, al expedițiilor secrete, al şotiilor la tot pasul? Cine alta decât Sofia – fetița cu ochi de cărbune şi nas cârn – mezina?

Ileana, mama Ştefaniei, fiind cea mai mare dintre surori, îşi abroga mereu dreptul de lider. Când plecau părinții de acasă, ei i se adresau din prag: „Ai grijă! Să nu facă aia mică vreo poznă…" Şi Ileana îşi dirija activitatea în aşa fel ca să o aibă pe Sofia în preajmă. Mica sfârlează reuşea oricum să facă măcar o năzbâtie, dacă nu mai multe.

Eugenia, mijlocia, era imparțială. Efectiv – nu se amesteca. Cufundată în lectură sau studiu, nu auzea nimic din tot ce se întâmpla în jurul ei.

Trei surori – trei firi total diferite. Şi trei destine… Fiecare îşi urmase calea cu perseverență şi statornicie – acestea constituind calitățile lor comune. Casa părintească a fost doar punctul de pornire. Startul…

CAP. 4

-Unde-i Emil acum?

Privirea cercetătoare a Eugeniei pare a trece prin pereții încăperii. O privire care are calitățile detectivului de a dezgoli şi scormoni pentru a descoperi în final toate punctele vulnerabile.

-A rămas în grădină. Ştii cât e de timid… N-a mai fost aici niciodată.

Cu paşi hotărâți, Gina se îndreaptă spre uşă şi o deschide larg.

-Emil! Băiete dragă, intră în casă! Vezi ce zăpuşeală e…

După o privire scrutătoare, adaugă:

-Ce înalt te-ai făcut! Nu te-am mai văzut cam de mult…

Băiatul se ridică de pe bancă şi se apropie de mătuşa sa cu un zâmbet abia schițat. La cei paisprezece ani ai săi, arată bine dezvoltat, Poate prea înalt… Nu seamănă cu maică-sa. Atent, prevăzător la orice mişcare, pare a se acomoda greu cu spațiile noi; explorarea e un termen necunoscut pentru el şi cu atât mai mult acțiunile inopinate, ieşirea din rând, atitudinea combativă.

Eugenia l-a citit dintr-o privire. Îl ia încurajator de mână şi intră amândoi în casă.

Perdelele sunt trase. O umbră odihnitoare creează atmosfera de confort a odăii. Şi răcoarea…

Cei trei s-au aşezat în jurul mesei ovale, împodobite cu un buchet de iasomie care îşi revarsă cu dărnicie parfumul.

Marina, eficientă ca întotdeauna, nu se dezice nici de astă dată . Cu paşi apăsați, aduce o tavă cu plăcinte şi o sticlă cu apă minerală. Gina îi zâmbeşte încurajator:

- Poate vrea cineva mere?

- Aş mânca unul…, Sofia îşi priveşte sora, fără a mai adăuga ceva.

-Marină, ştii cumva când vine Ştefania?

Femeia mijeşte ochii şi caută să distingă limbile ceasului fixat pe perete.

-Ei…, nu vine acum, mai târziu! Cam pe la ora mesei…

-Ai deja un musafir? , ochii Sofiei se măresc în mod nefiresc, sprincenele se arcuiesc, cuprinzând toată zona frunții, iar vocea devine nesigură. Cum de s-a nimerit să ți-l aduc şi pe Micu pe cap?

Gina îi simte neliniştea .

-Am unde să-i culc pe amândoi ; Fani are camera de oaspeți iar Emil va dormi foarte bine aici, în sufragerie, pe sofa. Noi luăm masa în bucătărie. E mai comod…

-Bine, dar…

-Nici o problemă! Fiind împreună, nu se vor plictisi. Ştefania îl va purta peste tot; a făcut până acum explorări, nu glumă!

-Cu amândoi nu prea te văd bine…

-Sunt mari, Sofia! Marina e o femeie deosebită – harnică, pricepută - şi n-o s-o lase inima să-i țină flămânzi.

Ambele surori se amuză. Doar Emil, grav, înțepenit pe scaun, pare că nici nu respiră. Prezența invizibilă a verişoarei sale i-a trezit interesul. O cunoaşte bine; s-au întâlnit adesea – Crăciun sau onomastică de familie – şi de fiecare dată, Ştefania a fost magnetul în jurul căruia s-a rotit întregul univers. Băiatul simte o undă caldă traversând întregul său trup deşirat. Îşi aduce aminte în detaliu cum s-a desfăşurat ultima lor întâlnire.

Ziua mătuşii sale. Toate trei surorile se adunaseră. Ileana Varlam împlinea cinzeci de ani. Salonaşul, veranda, erau pline de oaspeți, majoritatea - rude. Persoane serioase discutând aprins, râzând – nimic interesant pentru un băiețel nesigur pe propriile-i reacții, dornic să-şi găsească un cotlon ascuns de privirile celor mari.

Şi deodată – apariţia Ştefaniei. Surprinzător de frumoasă, asemenea unui fluture , în rochia-i albă, vaporoasă – aşa a perceput-o Emil atunci. Şi pe parcursul serii, băiatul – ca un cățeluş ce îşi urmează stăpânul, pas cu pas – nu s-a mai desprins de verişoara sa. Nu l-a mai interesat nimic! Nici cei doi băieți de vârsta lui – rude îndepărtate - , nici scrânciobul din curte, şi nici prăjiturile de pe masă cu aspect delicios. Nimic din tot ce exista în jur. Doar Ştefania! Ea-singura…

Uşa se deschide pe jumătate şi capul fetei apare din umbra holului.

-Intră, Fani! Ți se pregăteşte o surpriză…

Cu ochii plini de soarele amiezii, Ştefania scrutează interiorul camerei şi păşeşte uşor pe covorul moale spre cei adunați în jurul mesei.

-Să nu te recunosc! exclamă Sofia. Te-ai făcut fată mare! N-am ştiut că am să te întâlnesc aici, că-ți aduceam căpşuni. E plină grădina. Dacă nu vii să-i culegi…

Fata îşi îmbrățişează mătuşa cu gesturi stângace.

-Ei…, cu şcoala… Abia am terminat.

-Ştiu, ştiu… Îl mai cunoşti? Hai, Micule, nu spui nimic?

Băiatul stă lipit de scaun şi clipeşte des de după ochelarii cu ramă subțire. O secundă, două, şi deodată se ridică şi întinde mâna spre verişoara sa, murmurând câteva cuvinte neinteligibile. Fata răspunde la gest, apoi se retrage câțiva paşi spre scaunul rămas liber. Nu rosteşte nimic, doar ochii întreabă:”Ce cauți aici?”

Eugenia, cu instinctul ascuțit al observatorului, simte momentul critic pentru copila venită în casa ei, în mod special să-şi trăiască stropul mult râvnit de „viață personală”.

-Fani, verişorul tău e în convalescență. Va sta cu noi. Aerul de aici îi va face bine. E un băiat cuminte…

Ultima remarcă rămâne suspendată în aer. Înțelesul însă e cât se poate de transparent: „Nu te va deranja!” Dialogul tacit pare să o calmeze oarecum pe sora

lui Deu – cerul nemărginit, singurul acceptat în acest colț de lume, ca prieten şi tovarăş de drumeție.

CAP.5

Timpul se derulează în cu totul alt mod odată cu venirea lui Emil.

În primele dimineți, fata s-a sustras tovărăşiei acestui musafir nedorit, retrăgându-se din calea lui. Hoinărelile solitare şi-au pierdut însă din farmecul lor. Fisura intenției de abandon şi chiar de ignorare a băiatului a început să se adâncească în conştiința Ştefaniei şi să-i creeze o stare de inconfort, având la bază un sentiment vag de vinovăție, chiar de trădare.

Cu ce-i greşise, bietul de el?

Când se întorcea la amiază din lungile-i escapade, îl găsea în umbra odăii, cu o carte în mână.

-Bună, Micule, ce faci?

-Citesc…

Îl simțea trist, părăsit.

-N-ai fost pe-afară?

-Nu!

Şi Fani n-a mai putut suporta.

-Vrei să mergi mâine, cu mine?Facem o plimbare pe malul râului…

O clipă, Emil a rămas mut, cu privirea ațintită spre această făptură-fluture, care îi amintea de toate poveştile şi visele ascunse sub pernă.

-Mă iei cu tine!?

-Dacă n-o să te plictiseşti…

Şi deodată metamorfoza se produce. Ochii verzi, cu irizări întunecate, capătă o strălucire nouă. Chipul adolescentin îşi modifică contururile, de parcă un penel misterios a picurat culoare, subliniind totodată esența masculină a trăsăturilor. Acum, în fața Ştefaniei stă un alt băiat. Morocănosul, timidul, a dispărut asemenea fumului în bătaia vântului. Emil cel nou e gata să sară de pe scaun, să-şi ia

picioarele la spinare şi să-şi urmeze stăpâna. Oriunde! Îi va fi sclav, prieten, frate – cum va voi ea. Toate aceste gânduri i se citesc în privire. Avalanşa entuziasmului, a bucuriei neaşteptate de a fi acceptat în calitate de tovarăş în misterioasele dispariţii matinale ale Ştefaniei, are drept punct de pornire doar de o singură propoziţie: „Vrei să mergi mâine cu mine?”

Starea euforică a verişorului său o prinde pe Fani în perimetrul său incandescent. Totul devine surprinzător de tentant. „De ce nu?, gândeşte fata, va fi chiar mai bine! Îi voi arăta meandrele umbrite ale râului – tăinuite, misterioase… Acolo unde îmi place să mă plimb.”

Zona sălciilor pletoase ce ating apa cu vârfurile mlădii săltând pe unde într-un joc vesel, continuu, nu e singura. De altfel, fiecare cotitură a râului dezvăluie alte şi alte privelişti. E un râu – fiinţă vie, al cărui suflet nevăzut dar omniprezent îşi conduce musafirii pe cărări anume alese. Umbră sau soare, val zglobiu sau undă leneşă, ţesătură de mătase sau poticneli silite în bolovani înţepeniţi în eternitate. Un carusel imposibil de imitat,surprinzător de incitant.

Desigur, pentru a te bucura de încântarea dăruită de firicelul albastru de pe hartă, trebuie să-ţi cultivi răbdarea de a căuta, să ai tenacitatea alergătorului de cursă lungă ce îşi urmăreşte ţelul, parcurgând kilometri după kilometri, să ai puterea de a depăşi obstacole inedite – curmături de maluri, ţesături de hăţişuri – şi chiar să le doreşti, suprasolicitându-te cu satisfacţia supremă a învingătorului.

CAP.6

-Fani, uite-i, uite-i!... Vino repede!

-Ce vezi tu acolo?

-Peşti!

Băiatul stă cocoţat pe un pietroi cât roata carului. Dedesubt, apa pare nemişcată. E un cot larg unde cursul râului şi-a găsit tihna mult visată după zbuciumul miilor de călăreți în galop – şuvoaie zburdalnice prinse în sclipiri de curcubeu.

-Unde-i vezi?

Fata se apleacă peste oglinda străvezie. Doar propriul chip se conturează uşor tremurat. Privirea concentrată scrutează nisipul vălurit de pe fundul unei ape atât de limpezi încât te poți îndoi de existența ei.

-Erau doi...

-Mari?

-Nu prea…

Răspunsul rămâne un timp suspendat în aer. Se citeşte o oarecare îngrijorare în privirea băiatului. Lungimea de un deget a peştişorilor, lui nu i-a micşorat entuziasmul descoperirii. Dar ei?

-Ştiu să pescuiesc, să-mi fac şi undiță cu cârlig…

Din nou o undă de nesiguranță.

-Dar asta-i grozav! Vom mânca mâine peşte prăjit.

Văzându-l oarecum încurcat în a da un răspuns afirmativ, Ştefania adaugă:

-…Sau în altă zi…

Fără să-şi dea seama, fata a declanşat instantaneu o competiție între priceperea pescarului amator şi şansele ce le oferă acest râu plin de surprize. Băiatul devine brusc taciturn, preocupat. Nu observă traseul drumului, se

poticneşte, abia mormăie răspunsuri evazive la diversele observaţii ale lui Fani. Îngrijorarea creşte asemenea unui val stârnit din senin – val ce capătă forţă pe măsură ce se apropie de mal.

„Mai ştiu să fac o undiţă? Am să găsesc un peşte atât de prost ca să se prindă? Şi, Doamne Sfinte, de n-ar fi toţi aşa de mărunţi…” Întrebări fără răspuns. Presupuneri. Şi mai ales teama de a nu se face de râs…

Ştefania îl simte şi înţelege că a greşit. „Cine m-a pus să-i dau drumul cu peştele prăjit?! Şi nici măcar nu-mi place!” E abătută. Îşi chinuieşte mintea cum să şteargă episodul pescuitului sau măcar să-l diminueze.

-Mâine facem o excursie la baraj. Un fel de baraj… dar o să-ţi placă.

-Nu! Mâine pescuiesc!

Aerul proaspăt, înmiresmat, pătrunde prin fereastra deschisă. Limpezimea şi culoarea de „Nu mă uita” a cerului, cu dantelăria sa de nori răsfiraţi pe linia orizontului, sunt cadoul fratelui Deu pentru dimineaţa aceasta.

Ea – soră geamănă – îi va fi recunoscătoare şi îşi va însuşi aceste daruri în felul ei propriu. Va pleca de acasă. Va hoinări ca în atâtea alte dimineţi, fără o ţintă precisă, având drept busolă fantezia alegerii unei anume cărări.

De data aceasta, seninul e posomorât şi cărările încurcate. Va pleca singură , lăsându-şi verişorul în postura pescarului prins între două extreme: ambiţia şi neputinţa.

În bucătăria mică, sclipind de curăţenie, Ştefania soarbe din ceaiul aromat , absentă, fără cheful de altă dată. Felia de pâine cu unt din faţa sa pare abandonată.

Toată casa doarme. Până şi motanul Dănilă – ghem pufos, adunat ca o minge. Nu se ştie unde îi e capul şi unde e coada.

E mult prea devreme, chiar şi pentru harnica Marina, care nu a sosit încă.

Ştefania ştie că roua îi va uda picioarele şi răcoarea i se va strecura în lungul şirei spinării, dându-i fiori. Să mai aştepte?... „Poate reuşesc să-l conving pe Emil

să renunțe şi să meargă cu mine. Ce-i prostia asta cu pescuitul?”

Apariția Eugeniei în cadrul uşii a luat-o prin surprindere.

-Bună dimineața!

-Azi pleci singură, nu?

-Ți-a spus?!

Gina zâmbeşte, uşor amuzată:

-Asistentul meu pescuieşte din când în când. Îl rog să-mi facă rost de o undiță. Acum plec!

Femeia se apropie de Fani şi – parcă ghicindu-i starea de spirit – şopteşte conspirativ:

-Lasă-l…

Şi cu o fluturare a mâinii , iese cu paşi mărunți, grăbită ca întotdeauna.

Ştefania priveşte uşa închizându-se cu un zgomot sec, apoi, cu un gest hotărât, ia felia şi muşcă din ea.

Ora amiezii. Căldura intensă anunță o vară fierbinte. Chiar şi aici. Brâul muntos şi-a estompat prezența – o ceață alburie îl învăluie mai mult spre poale, lăsând vârfurile să plutească ireal deasupra orizontului.

Ştefania se simte obosită. Sacoşa plină cu ciuperci pare din ce în ce mai grea.

„Of! Bine că am ajuns!” Fruntea transpirată, crisparea buzelor şi cuta dintre sprincene, toate aceste mici amănunte scot la iveală o Ştefanie preocupată de ceva anume şi nu tocmai fericită. Şi peste toate, a şi întârziat cu mult peste ora mesei.

Marina, din bucătărie , îi simte prezența:

-Fani, te aşteaptă o mare surpriză! Vino repede…

Fata traversează cu paşi repezi sufrageria, nu fără a observa masa pusă cu grijă, coşulețul cu pâine proaspătă aşezat lângă buchetul de conduraşi portocalii. Uşa spre bucătărie e întredeschisă.

-Ce miroase atât de apetisant? Peşte?

-Eu i-am prins!

Emil apare în prag ținând cu ambele mâini o tigaie enormă. Ochii îi strălucesc, zâmbetul strălucitor nu şi-l poate masca. Ştefania se uită nedumerită, când spre tigaia goală, când spre verişorul său.

-Ce-ai acolo?

-Nu vezi? … Eu i-am pescuit!

-A!... Ăştia-s…

Abia acum, după ce şi-a concentrat privirea spre fundul tigăii, fata zăreşte doi peştişori minusculi plutind în uleiul încins.

-Ca să nu se răcească până vii tu, i-am ținut pe foc. Băiatul pare stingherit. Cred că s-au prăjit cam tare…

„Chiar s-au ars de-a binelea!” , gândeşte Fani dar vorbele ce-i scapă de pe buze sunt cu totul altele:

-Sunt numai buni! Hai să-i mâncăm repede, până nu se răcesc iar…Că dacă-i mai pui pe foc…- restul frazei e abia şoptit – scrumul se alege de ei!

Emil poartă tigaia, neîndemânatec, pe deasupra celor două farfurii de pe masă.

-Stai să te ajut…

Fata ia o furculiță şi încearcă să transleze peştişorul îndărătnic în farfurie. . Această manevră îi ia destul de mult timp, deoarece delicatesa maronie nu e dispusă să-şi piardă statutul de „peşte la tigaie”

-Uf! Gata… , răsuflă fata uşurată. Hai să-i mâncăm!

Cei doi veri se aşează ceremonios în fața farfuriilor albe, curate, în mijlocul cărora peştişorii par şi mai mici şi prăpădiți.

Fani şi-l împarte pe al său, cu furculița, în două. „Cât e de mic şi totuşi miroase a peşte în toată casa!”, cugetă ea, nedumerită.

Emil îi urmează şi el exemplul, dar peştişorul său nu se lasă prins, lunecând ca pe gheață pe porțelanul neted. Şi deodată, amândoi pufnesc într-un râs nestăpânit.

-Chiar are gust de peşte! , exclamă Ştefania.

-Ei, doar nu-i spanac! , se burzuluieşte băiatul.

-Ştiu, ştiu… Totuşi nu crezi că e prea mic pentru atâta miros cu care a umplut tot cartierul?

-Hai, lasă glumele şi mănâncă!

„Dar nu mai am ce…" – o replică doar gândită.

Şi Fani ia un colț de pâine şi şterge cu sârg farfuria . Apoi ia bucățica în gură şi mestecând pe îndelete, adaugă:

-Mă iei şi pe mine mâine la pescuit? Împreună, poate prindem o desagă întreagă.

-S-a făcut! , exclamă băiatul

Din păcate, pescuitul proiectat pentru a doua zi nu a mai avut loc nici atunci, nici altă dată. Şi peştişorii ce trebuiau să umple desaga, şi-au văzut liniştiți, în continuare, de treburile lor. Motivul? Ştefania a trebuit să plece acasă , urmare modificării programului părinților săi.

La despărțire, cei doi veri nu aveau de unde şti că această întâlnire a lor era ultima.

Au urmat doar veşti din ce în ce mai alarmante, tristețe, durere, apoi nostalgia amintirilor şi poate regrete.

CAP.7

Doamna doctor Eugenia Ducescu s-a mutat definitiv într-o localitate cu pretenții citadine unde i s-au oferit două posibilități: policlinica sau spitalul județean. A ales spitalul.

Femeie cu mult discernământ şi cu o dorință nestăvilită de autodepăşire, nu putea să rateze asemenea şansă. Fără ezitare, pe halatul alb şi-a anexat în stânga pieptului un ecuson conținând un singur cuvânt:"SUFRINȚA". Energia şi priceperea, instinctele materne cu miezul lor de dăruire şi devotamentul, toate la un loc i-au creat climatul de care avea nevoie.

Vestea transferului Ginei a fost primită diferit de către apropiații săi. Spre deosebire de Ileana Varlam care şi-a încurajat sora, considerând că această variantă o va ajuta să estompeze propriile decepții, Sofia – mezina - s-a alarmat şi chiar a încercat să o înduplece să nu accepte mutarea. „Te-ai obişnuit acolo, ai prins rădăcini… Acum s-o iei de la capăt? În plus, responsabilitățile unui spital nu sunt pentru tine şi…"

Sofia nu a mai putut adăuga nici un cuvânt. Sprincenele adunate şi acea privire fixată undeva în neant i-au dat a înțelege că Gina s-a decis definitiv.

-Plec, draga mea!

Şi a plecat. Doar două săptămâni i-au trebuit să-şi lichideze gospodăria şi să-şi aranjeze micul apartament închiriat la doi paşi de spital.

Legăturile dintre cele trei surori au continuat în următorii cinci ani sporadic, mai mult prin scrisori şi din când în când telefonic. S-au întâlnit doar de două – trei ori şi atunci pe fugă. De aceea invitația Elenei Varlam pentru Sărbătorile Crăciunului adresată familiilor Eugeniei şi Sofiei au fost primite cu multă bucurie.

-Mamă, vine şi Micu?

-Cum să nu vină? Sofia mi-a telefonat că băiatul abia aşteaptă…Câți ani au

trecut de când nu l-ai mai văzut?

-Ultima mea vacanță la mătușa Gina…

Fani își amintește alianța ciudată dintre cei doi verișori – pescuitul, expedițiile în lunca largă cu misterul cotloanelor unui râu când nesupus, năvalnic, când molcom, obosit, excursia cu trenulețul de cărat bușteni, concursurile de înot în zona barajului, acolo unde apa până la brâu le permitea celor doi să se scalde în voie – zile frumoase, zile de vară, păstrând deja pecetea trecutului.

Și fata simte o undă de tristețe nelămurită. Un presentiment?

Bucuria unei întâlniri complete nu a fost să fie, sau – doar parțial.

-Unde-i Emil?

Întrebarea Ginei rămâne suspendată în aer, asemenea unui corb ce-și ține aripile întinse, întunecând seninul înălțimilor.

-Cum, Micu n-a venit? , Ștefania se precipită spre mătușa sa.

-Nu! A rămas acasă cu taică său.

Vocea ternă, obosită a Sofiei pare scoasă din relicvele familiei fără a fi fost , în prealabil, scuturată de praful așternut în timp, strat după strat.

Abia acum Eugenia își privește sora cu atenție. Palidă, cu colțurile gurii lăsate în jos, dă impresia unei ființe care nu-și mai dorește ziua de mâine.

-Sofia, hai să stăm comod pe canapea și să-mi povestești ce s-a întâmplat. Doar nu-i sfârșitul lumii…

Gina, cu puterea ei de stăpânire, a reușit să insufle acel calm necesar împrejurărilor de față. O anestezie necesară sistemului nervos al Sofiei, întins la maximum. Prin nu se știe ce miracol, sora cea mică s-a liniștit. Relaxată, pare a avea forța necesară să continue relatarea celor întâmplate. Cei de față i-au urmat exemplul. Fiecare și-a găsit un loc stabil în spațiul generos al sufrageriei și – ascunzându-și nerăbdarea – toți stau cu ochii țintă spre buzele ei.

-S-au adunat două rele…

Femeia inspiră adânc, de parcă tot aerul încăperii nu îi este suficient. E mai de grabă un oftat adânc, dureros, tăinuit multă vreme, oftat ce i-a transformat visele în coşmar şi zilele luminoase de iarnă cu zăpadă pufoasă în giulgiu rece, aşternut peste inima-i chinuită.

Toți ascultă povestea unei boli ascunse – o tumoare la plămânul drept.

„Două rele, gândeşte doctorul Eugenia Ducescu, care o fi al doilea?"

Substanța gândului, invizibilă, adesea uimeşte pe cei neavizați. Dar Gina cunoaşte această calitate a dialogului fără cuvinte, de aceea nu o surprinde răspunsul verbal al Sofiei la întrebarea nerostită.

-Al doilea rău? O anemie…

Biata femeie rămâne inertă, cu mâinile în poală, privind în gol. Ce vede? Poate chiar spectrul sumbru, cu zeci de tentacule, care i-a acaparat băiatul, încercând să i-l smulgă? Fațeta întunecată a destinului - cea definitivă? Sau o încercare pe care, cu voia Domnului, o va depăşi?

În jurul ei se aşterne o tăcere stânjenitoare. Gina - singura - nu şi-a pierdut cumpătul. E obişnuită cu boala.

-Ai adus rezultatele ultimelor analize?

-Da, pe toate…

Seara se încheie cu totul altfel de cum s-au aşteptat cei veniți la sărbătoarea Naşterii Domnului. În colțul salonului, tradiționalul brad străluceşte viu. Nimeni nu îi acordă atenție. Cele două surori s-au retras într-unul din dormitoare. Aici, Sofia scoate pe rând, din servietă, radiografii, buletine medicale conținând analize de laborator şi le înşiră pe pătura cafenie, în ordine, cu acea grijă minuțioasă acordată valorilor de preț. Gina va înțelege toată încâlceala de denumiri greu de pronunțat şi îi va spune: „Du-te liniştită acasă. Te-au speriat degeaba! Sau poate – nu…" Brusc, în ochii Sofiei se citeşte panica. „Dar dacă…" Îşi priveşte sora şi simte valul de nelinişte cum urcă, urcă…

Eugenia, calmă, concentrată, citeşte, compară, şi în final adună foile şi le aşează la loc în dosar.

-Ştii ce cred? E o fază incipientă. Tratat cu atenție, băiatul va scăpa de necaz poate şi fără intervenție chirurgicală. Să vedem…

După o scurtă pauză, adaugă:

-Ar fi bine să mi-l aduci . Îl internez şi-l dau pe mâna doctorului Rădoi. E un bun diagnostician şi practicant… Să iei şi dosarul acesta cu tine.

Sofia aruncă o privire scrutătoare către sora sa:

-N-o să-ți fie prea greu?...

-Nici vorbă!

De fapt, cu acest gând venise Sofia. Avea încredere în sora sa şi această propunere a fost răspunsul care i-a potolit disperarea – cel puțin pentru moment.

Şi totuşi Naşterea lui Isus a fost sărbătorită şi în casa familiei Varlam.

Sofia nu a plecat acasă imediat, aşa cum plănuise inițial. Propunerea Eugeniei de a-şi amâna călătoria pentru a doua zi, i-a adus bietei femei relaxarea de care avea atâta nevoie şi mai ales – speranța.

Şi Ileana o încurajează la modul concret, după cum îi e şi firea:

-Băiatul e cu taică său… şi vara aia a lui – femeie de treabă – are ea grijă de casă până vii tu. Şi, cu ajutorul lui Dumnezeu – va fi bine!

Sofia oftează :

-Ai dreptate! Şi acum cu ce să te ajut?

-Totu-i pregătit. Şi darurile…

Sclipirea privirii, zâmbetul, sunt semne bune.

Sărbătoarea umbrită de norii zilei de mâine, rămâne totuşi un eveniment de seamă peste care nu se poate păşi. Întâlnirea celor trei surori constituie liantul, puterea întregului. Minuni au existat de când lumea şi vor exista poate şi în enigmaticul „mâine”.

Decizia Ginei de a se îngriji de băiat şi acceptarea Sofiei de a-şi petrece această seară de sărbătoare împreună cu surorile sale, au schimbat total atmosfera. Colindele aşteaptă… Şi, ca o confirmare a cerului, de sus, fulgi de zăpadă prind viață în dans diafan, prin fața ferestrei.

-Ninge!

Exclamația Ştefaniei pare un clopoțel de sărbătoare. Sofia e cea care se repede spre ieşire, străbate holul şi deschide larg uşa. Ceilalți o urmează.

Un vânt capricios răscoleşte jocul petalelor albe, desprinse din florile–nori cu o dărnicie imprudentă. Tufele din preajmă şi-au schimbat aspectul de crenguțe goale, triste. Sunt de nerecunoscut în noul lor veşmânt alb, imaculat.

-E prima zăpadă…, şopteşte Ileana, mai mult pentru sine.

-Semn bun! , adaugă soțul . Vocea lui joasă, bărbătească, nu se potriveşte acestui tablou diafan. Mă duc după lopată că mâine n-om putea deschide uşa…

-Ieşim pe fereastră! – Fani nu se poate abține.

Inofensivele dueluri cu tatăl său au ajuns proverbiale. S-ar părea că Traian Varlam este singurul om de pe pământ care reuşeşte să trezească micul spiriduş războinic ascuns printre faldurile feminității fiicei sale. Tot ce arată alb din punctul de vedere al unuia, devine colorat pentru partenerul de duel – culoarea variind funcție de dispoziție, de mersul afacerilor în perioada respectivă pentru tată sau mână în mână cu norii, cu visele, pentru fiică.

Noaptea se lasă albă, sclipitor de albă, luminată de o lună rotundă ce îşi arată fața din când în când printre spărturile norilor. Vântul îşi face treaba cu conştiinciozitate, măturând deopotrivă prisosul de zăpadă pufoasă şi fața cerului.

Totul se limpezeşte. Doar zgomotele sporesc – lătrat de câine, frânturi de cântec, sunet de clopoței – o sarabandă veselă, adormită timp de un an ce revine acum la viață. Din cele trei sute şaizeci şi patru de nopți, aceasta e singura în care lacătele dispar, porțile se deschid, ferestrele strălucesc cu podoaba sărbătorii ce

înlocuieşte perdele şi storuri trase.

Albul zăpezii nu ocoleşte pe nimeni – întreaga fire are dreptul la prăznuirea Naşterii Domnului ce aduce „Florile dalbe” în pragul fiecărei case de creştin.

În salonul familiei Varlam, micul brad scânteiază..

Colindele cântate, murmurate sau doar ascultate, aduc o pace senină pe frunțile celor de față. Şi, în final, pachetele divers ambalate, cu eticheta destinatarului lipită vizibil, provoacă o veselă rumoare, caracteristică celor mici. Nerăbdarea, glumele, tachinările , laolaltă cu artificiile ce trimit jerbe de scântei în toate direcțiile, creează o atmosferă incendiară de bucurie.

Gândul, dorința, sentimentul frățesc de dragoste duioasă – toate îşi caută izvorul în tabloul idilic al poveştilor de iarnă, reînviate an după an. Şi în această seară – a Ajunului - apare steaua călăuză a magilor pe cerul fiecărei ființe, luminând cărarea necunoscută a destinului.

„Leru-i Doamne ler” e pragul peste care se păşeşte spre o nouă zi , cu dominanta sa esențială – neprevăzutul.

CAP.8

Dimineață albă, de iarnă…

Flori reci, de gheață, înfloresc pe geamuri, trezind admirația dar şi dorința instinctivă de a te lipi de sobă (dacă există) sau măcar de a ți-o imagina – prietenoasă, ademenitoare. De fapt, ai destule variante: să urmăreşti, fascinat, spectacolul limbilor roş-portocalii, dansându-şi existența, fără odihnă, până la ultima pâlpâire, sau să întorci spatele acestui confort învăluitor, moale, tentant ca blana unei pisici care toarce şi să ieşi afară.

Dincolo de prag, vei simți pişcătura gerului – moşneag urâcios ce-ți şuieră subțire la ureche:"Rabdă, dacă-ți place!" Ignoră-l, pur şi simplu. Spectacolul oferit – grandios, feeric – compensează toate neajunsurile.

Iarna! O însumare a trăirilor tale – clipe imaculate, pure, dând mereu senzația unui început. Nici un fir de praf sub talpă! Aerul rece elimină partea fierbinte a ființei, cea doritoare, adesea păcătoasă. Devii crisalidă imaculată, verticală, prins în universul de zăpadă şi aştepți răbdător să-ți crească aripi stelare. Conştiința rămâne trează, intuind frumusețea iluzorie a acestei lumi înveşmântată în alb – semn al prezenței Divine. E minunat!

-Mamă, de-ai şti ce frumos e afară!...

Ştefania intră în casă cu precauție, scuturându-şi pletele blond-castanii, eliberate de căciulița ninsă. Cizmulițele pline de zăpadă şi le-a descălțat în hol.

-Unde mi-am lăsat papucii?

-Lângă sobă. Îi vezi? Ileana o priveşte cercetător. Nu te-ai udat?

-Nu contează… Ne-am tras cu sania; trei sănii…

-Şi Valerica a fost cu voi?

-Şi ea, şi vară-sa. Dacă mai ține zăpada asta, mergem şi mâine.

Ileana Varlam zâmbeşte, arcuindu-şi buzele într-un mod expresiv. In minte ,

fără voie , îi apar imagini din trecut. Iernile de demult… , când totul părea atât de simplu, bucuria izvora din orice ungher, tinerețea cu nepăsarea ei reuşea în mod miraculos să țină timpul în loc. Zile de aur, în variante de ninsori aninate pe gene, jucăuşe sau fluturate leneş.

„E rândul Ştefaniei…”, femeia oftează şi îşi şterge colțul ochilor cu dosul mâinii. „Doamne, ajut-o, fereşte-o de boală!” Nu-i va spune fetei nimic. E mai bine. Să n-o tulbure…

Vestea a primit-o telefonic, dimineața. Vocea Ginei, uniformă, cu o tonalitate mai joasă față de cea obişnuită, părea a anunța vremea de mâine şi nici de cum starea gravă a lui Emil.

„Ce ți-e şi cu doctorii ăştia…, nu s-a putut abține Ileana. Taie-n carne vie şi o lacrimă nu curge…”.

De fapt, telefonul Eugeniei făcea parte dintr-un anumit ritual legat de modul de comunicare a celor trei surori. Toate momentele importante trebuiau cunoscute de întregul clan. De aceea, legătura strânsă se realiza ori telefonic ori prin intermediul scrisorilor , păstrându-se astfel o intimitate ce topea distanțele, aducând suflet lângă suflet.

De data aceasta, telefonul sec, într-un anumit fel –impersonal,al doamnei doctor Ducescu, a fost perceput asemenea unui strop picurat într-o mare de nelinişti. De altfel, Ileana cunoştea stilul concis al surorii sale. Totuşi, pentru o astfel de veste, detaliile constituiau ceea ce se poate numi gura de aer pentru cel ce se îneacă. Pentru care motiv, păcănitul scurt, de întrerupere a convorbirii, i-a tăiat orice posibilitate de lămurire? Gina nu avea nimic de adăugat? Sau nu putea?...

Întreaga dimineață – tulbure, plină de presimțiri scăpate din frâu – s-a derulat cu paşi de melc pentru biata femeie.

Ceasul din hol ticăia în gol, fără minutare, fără cifre, fără nici o semnificație. Părea încremenit. Încremenite stăteau şi măruntele treburi gospodăreşti în jurul

Ilenei. Doar gândurile… Şi presupunerile…

De două ori Ileana s-a repezit la telefon , să vorbească cu Sofia. Şi s-a oprit. Ce să întrebe? Detaliile pe care Gina nu i le-a putut da? Dar mama băiatului ce i-ar fi putut spune? La ce tortură ar fi supusă Sofia dacă ar fi nevoită să transforme în vorbe negurile ce-i stau pe inimă?

Ileana îşi aminteşte, cuvânt cu cuvânt, relatarea Eugeniei: „L-am externat azi dimineață. Va sta un timp la mine..”

„Deci e în regulă!”, se bucurase Ileana.

„Nu! Dar vom vedea…”

Asta a fost tot. Ce vom vedea? Ipoteze…ipoteze…Dacă doctorița Ducescu a lăsat un verdict aşteptat cu atâta înfrigurare să plutească în aer, ce concluzie se poate trage?

Fără voie, imaginea băiatului îi apare femeii în fața ochilor. „Doamne, chiar vrei să ni-l iei?”

Venirea lui Fani de la săniuş a rupt firul prezumțiilor sumbre.

-Hai la masă!

-De-ai şti ce foame îmi este! Dar tata?

-Trebuie să apară şi el . Tu poți mânca înainte.

Ştefania nu se lasă poftită de două ori .

„N-am să-i spun nimic, gândeşte mama. Sau - nu încă…”

- -

Lupta cu boala a fost de scurtă durată. Aprigă. Disperată. Băiatul a fost transportat la un spital specializat în afecțiuni respiratorii – doctorii au făcut tot ce omeneşte era posibil. Mai mult nu s-a putut.

Şi într-o dimineață însorită de primăvară, Emil a plecat. I-a rămas doar zâmbetul abia înflorit pe un chip de marmură.

Întreaga familie s-a înveşmântat în doliul unei tristeți adânci. Speranța,

pâlpâirea acelei luminițe trimise omului pentru îmbărbătare, păzită zile de-a rândul, şi-a făcut datoria până-n ultima clipă.

Părinții, rudele, prietenii – toți aşteptau o minune.

Dar băiatul a preferat cerul…

CAP.9

S-au aşternut anii peste chipuri, peste amintiri. Viaţa cu întregul său angrenaj de rotiţe unse, noi, lucitoare sau ruginite, scârţâind în neputinţe, şi-a urmat cursul firesc.

Cele trei surori au păstrat aceeaşi strânsă legătură, având drept liant, o dragoste profundă, sădită cu grijă în casa copilăriei.

Ştefania, singura nepoată, nu şi-a neglijat rudele. Zilele onomastice trebuiau amintite. De asemenea – marile sărbători. Scrisul aplecat al fetei apărea frecvent pe felicitări florale sau ninse, urările de sănătate , îmbrăţişările tăinuite în plicuri albe, invitaţiile pentru diverse evenimente, toate erau trimise cu egală afecţiune.

Existau totuşi mici deosebiri în relaţiile lui Fani cu mătuşile sale. În timp ce faţă de Gina, nepoata se simţea mică şi neînsemnată, pentru Sofia avea sentimente aproape materne, de ocrotire. Gina avea un soclu prea înalt pentru aspiraţiile fetei, pe când mama lui Emil , acum , după ce rămăsese singură , devenise total debusolată. Ea trebuia ajutată . Şi fata ştia că o poate face.

Pe de altă parte, imaginea lui Micu nu se estompase. Din contra – unica vacanţă petrecută la poalele munţilor, în casa doamnei doctor Ducescu, devenise bijuteria cea mai de preţ din caseta de amintiri a Ştefaniei.

Fata ajunsese în ultimul an de facultate. Chimia i se potrivea. Îi plăcuse munca de laborator şi îndeosebi reacţiile chimice au fascinat-o întotdeauna ; procesul nevăzut care – surprinzător – transforma ceva în altceva. Şi această metamorfoză i-a dat o altă putere de înţelegere a lumii înconjurătoare. De altfel, de mică avusese curiozitatea de a vedea ce se întâmplă dacă va pune lămâie în lapte sau drojdie în apă.

-Mamă, uite ce mi-a ieşit! De ce fierbe aşa?

-Doamne, măi fată, nu te mai juca în felul acesta trăsnit… Ia şi tu o carte…

-Am luat. Aşa scrie acolo…

Ileana aruncă o privire fugară pe titlul cărții de lângă Fani:"Experiențe la îndemâna oricui."

-De unde o ai?

-Livia mi-a dat-o. A zis că ei nu-i trebuie…

Acum e vacanță. Sesiunea de examene s-a terminat cu bine. Mai rămân cele două săptămâni de practică. Ştefania le aşteaptă cu interes. Încă nu ştie unde va fi repartizată şi care îi vor fi colegii. Apoi va pleca într-o stațiune alpină, cu părinții– perioadă mult aşteptată. Amintirea verii petrecute la mătuşa Eugenia i-a lăsat o amprentă de nostalgie. Va revedea din nou munții. Alții… Şi alte râuri repezi, limpezi, asemenea celui în care Emil a pescuit. Imaginea peştişorilor – masa lor de prânz, a ei şi a lui Micu – îi lasă un gol în zona plexului. O senzație de durere, chiar de revoltă. De ce? De ce au trebuit să se întâmple toate grozăviile acelea tocmai lui? Cu ce greşise?

De mic copil, Ştefania dorise cu ardoare să ajungă medic „ca mătuşa Gina". Păpuşilor le făcea injecții, le lua temperatura, le prepara prafuri şi licori. Anii au trecut. Perioada dificilă a adolescenței a transformat certitudinile în îndoieli. Imaginea doctoriței Ducescu Eugenia – înțeleaptă, atotştiutoare – a declanşat semne de întrebare în mintea fetei. „Voi reuşi să fiu ca ea?" Şi deodată , totul s-as prăbuşit. Neputința medicului în fața celui mai de temut duşman – MOARTEA.

„Dacă nici mătuşa Gina nu l-a putut salva…"

Odată cu dispariția lui Emil, Ştefania a terminat definitiv cu dorința de a-şi îmbrăca halatul alb de medic. Au apărut alte aspirații, s-au întrezărit alte cărări.

CAP.10

Prima zi de practică.

-A fost cu totul altfel de cum m-am aşteptat…

-Ce vrei să spui? , Elena Varlam îşi priveşte fiica cu zeci de semne de întrebare în priviri.

-E o anexă-laborator de analize. Aparține spitalului. Am înțeles că e atât de aglomerat laboratorul central, că au fost nevoiți să facă această extindere. Iar noi vom avea de lucru. Fata face o pauză. Cu o batistă, îşi şterge fruntea transpirată. Mă duc la baie să mă răcoresc. E o zăpuşeală afară…

-Nu prea o să aveți cum să vă plictisiți…

-Foarte bine! Asta-mi place…

Ştefania se grăbeşte spre camera de toaletă şi în trecere, mângâie mâna mamei.

-Clădirea e veche –stil casă boierească, cu fronton decorat, cu ziduri de-un metru şi… multă răcoare înăuntru.

Toate aceste detalii se aud prin uşa întredeschisă, odată cu zgomotul jetului de apă deschis la maximum.

Zilele trec, una câte una, timp în care priceperea şi atenția Ştefaniei sunt puse la încercare. După primele ore de adaptare, şeful laboratorului i-a plasat pe cei patru studenți în fața şirului de eprubete, reactivi, dozatoare, creându-le un front de lucru aproape fără pauze.

Şi munca a început. Responsabilitate, efort de concentrare, teama de a nu greşi.

-Of! Ştii cât avem de lucru?! Parcă tot oraşul are nevoie de analize…

Şi Ştefania îi explică mamei de ce doar după o săptămână de practică, se simte obosită de parcă a cărat munți de pietre şi nicidecum manevrări delicate cu

pipeta printre boluri şi eprubete.

-Dacă nu te simți bine, îți iau o scutire, se alarmează Ileana.

-A! Nu! Nu te îngrijora… Mâine e joi , şi fata numără pe degete - cinci zile fără duminică… În seara asta, stau acasă şi mă odihnesc. E bine aşa?

-Nu vrei să-i dai un telefon Liviei? Te-a sunat…

Tatăl cu vocea lui gravă, îndulcită ca prin farmec atunci când vorbeşte cu fiica sa, se apropie de copilă şi o mângâie pe creştet.

-Da, ştiu! Am vorbit cu ea adineauri. Voia să ieşim la plimbare…

-Şi?...

-Şi m-am chef!

În mod ostentativ,ca să pună punct oricăror variante ce i s-ar fi putut propune, Ştefania deschide cartea din poală. Domnul Varlam se îndepărtează vizibil nemulțumit.”E o seară atât de plăcută… Păcat!” De altfel, omul îşi cunoaşte fiica şi ştie că nu are rost să insiste.

În bucătărie îşi întâlneşte nevasta:

-Ce-i cu Ştefania?

-O oboseşte practica asta…, vocea Ilenei sună nesigur.

-Ce să-i fac? E alegerea ei.

-Aşa e…, şi femeia îşi îndreaptă întreaga atenție spre cana cu ceai pe jumătate plină.

-Să fi urmat „literele”…, adaugă omul.

Ceaiul turnat e prea fierbinte, nevasta nu e în apele ei, nimic nu e ca lumea. Şi deodată , spațiul destinat bucătăriei devine prea strâmt, sufocant. Traian Varlam încearcă să înțeleagă ce se întâmplă cu el. De unde a apărut senzația de apăsare, ca o dominantă a proastei dispoziții ivite din senin?! Ca orice tip interiorizat, bărbatul – după o analiză fugară – reuşeşte să descopere cauza: „Da! Asta era! Ştefania…” . Figura fetei îi apare aşa cum a lăsat-o pe fotoliu, cu cartea în mână şi - în mod

curios – simte o stare confuză de neliniște, o atenționare izvorâtă din senin.

„Doamne, Dumnezeule, de unde panica asta? Ce mi-a venit?...” Şi, aproape fără voie, Traian îşi îndreaptă paşii spre camera de zi. Deschide uşa uşor. „Să n-o deranjez…, şi rămâne încremenit, în prag. „Doarme!” O priveşte lung şi simte o căldură binecunoscută invadându-i pieptul – semnul emoției greu stăpânite. „Mititica, într-adevăr e obosită… N-ar trebui să mă neliniştesc.”

Şi totuşi un semn neclar, un „ceva” nedefinit, neexplicabil , îşi păstrează amprenta pe psihicul omului.

Şi abia atunci, în clipa când Traian voia să se retragă, Ştefania tresare şi deschide larg ochii.

-Tată!

Strigătul eliberat fără voie, seamănă cu o chemare venită de pe granița dintre somn şi realitate, generată de nevoia impetuoasă a sprijinului părintesc.

-Ce s-a întâmplat?

Din doi paşi Varlam a ajuns lângă fotoliul fiicei sale.

-Te rog, stai jos lângă mine! Trebuie să-ți povestesc visul…

Fata îl priveşte intens şi trage aer în piept cu efort de parcă ar fi fugit fără oprire kilometri întregi.

Tatăl îşi aduce un scaun în grabă şi se aşază. „Ce fel de vis putea s-o tulbure atât de tare?” Îşi observă fata cu oarecare îngrijorare, încercând să-şi liniştească propriile temeri.

-Ai şi avut timp să visezi?

-Nu-mi dau seama , dar totul a fost parcă aievea.

Ştefania îşi înalță privirea spre tavan şi rămâne un timp imobilă. Imaginea visului îi creează probabil o stare de confuzie, asemenea unei plutiri între două tărâmuri: cel material – pământul, cu scaunul tatei alături, cu mâna paternă mângâindu-i mâna – şi cel al zborului abisal, dincolo de nori, poate chiar şi dincolo

de stele.

-Pe cine crezi că l-am visat?

Traian tace şi aşteaptă răbdător.

-Pe Emil… Privea de sus spre mine. Nu era tavanul ci albastrul cerului iar el, în cadrul unei ferestre deschise, se uita în jos. Era atât de real!...

-Te-ai gândit poate la el?

-Nici de cum…, fata îşi priveşte tatăl contrariată, nedumerită. Înțelegi? Aşa, din senin! Şi deodată a scos o mână pe fereastră şi a dat drumul unei foi albe. Hârtia se lăsa uşor spre pământ şi când a ajuns în dreptul meu, am prins-o de un capăt şi m-am uitat cu atenție – era scris ceva…Am încercat să descifrez şi… ai intrat tu.

Tatăl, fără voie, se uită în sus, spre plafonul alb, apoi zâmbeşte:

-Vis…

-Nu chiar! Cred că Micu a încercat să-mi transmită ceva…

-Poate…

Bărbatul retrăieşte fără voie starea confuză care pusese stăpânire pe el , cu câteva clipe înainte. „Fiică-mea îmi seamănă… De altfel, am şi eu câteodată astfel de vise… reale”

-Fani, ştii care e părerea mea? Grăbeşte-te în dormitor să-ți continui visul şi întreabă-l pe Emil ce-ți scrisese pe foaie.

-Hai, tată, nu glumi! Ştiu sigur că era ceva important. După o scurtă pauză, fata adaugă: dar ce anume?

-Vrei să ştii? La timpul potrivit ai să afli…

Când a rostit aceste vorbe, părintele copilei habar nu avea cât adevăr era cuprins în ele.

CAP.11

A doua zi. Ziua dezlegării visului Ştefaniei.

Dimineața – acelaşi ritual. Soneria ceasului de pe noptieră, toaleta făcută în grabă, cafeaua cu biscuiți, o sărutare în fugă pe obrazul mamei – nimic nu prevestea tot ce avea să urmeze.

Claxonul scurt din stradă grăbeşte paşii fetei. Inginerul Varlam îi acordă câteva minute ce întârziere, dar nu mai mult. Şi maşina porneşte.

-Am cam întârziat, mormăie tatăl. Vom merge pe scurtătură.

-Nu-mi găseam servieta, se scuză Fani. Am dormit neîntoarsă.

-N-ai mai visat nimic?

-Ei… crezi că visele vin la comandă?

-Aşa-i…, acceptă tatăl cu ochii țintă la drumul ce se desfăşoară în față, cu suficiente denivelări şi gropi ce trebuiesc ocolite. Vin să te iau?

-Nu… sunt cu fetele. Luăm troleul. Şi poate scăpăm mai devreme; spre sfârşitul săptămânii nu e aglomerație mare. A venit şi o asistentă din concediu.

-Pe căldura asta… aveți aer condiționat?

-Pe naiba! , râde în surdină fata. E o clădire veche, tată, să vezi ce denivelări au pereții, cred că de groşi ce sunt…

Fani face o pauză de parcă s-ar gândi la ceva anume şi adaugă:

-Şi tavanele…

Acest singur cuvânt declanşează imaginea Ştefaniei pe fotoliu, trezindu-se brusc, cu ochii spre tavan. Din nou, Traian Varlam simte o apăsare, un disconfort fără motiv. Şi constată cu surprindere, un tremur uşor al degetelor pe volanul maşinii. „Din nou?” , gândeşte omul încercând să pună cap la cap evenimentele din seara precedentă cu starea actuală. „Semne de boală, cumva?”

Din fericire şi-a revenit. Acum e din nou în forma sa bună, bucurându-se de

dimineața răcoroasă a începutului verii când întreaga natură dă sens vieții. Vigoarea şi încrederea – două caracteristici de căpătâi – îi dau acea siguranță în mişcări, în vorbă, şi un farmec aparte de erou legendar. Ileana nu a avut ochi pentru nimeni altul, de la bun început. Ea a intuit în acest bărbat de excepție, în afara forței emanate vizibil şi o sensibilitate bine tăinuită, considerată greşit „slăbiciune" .

Fiica lui l-a moştenit în mare măsură. De aceea cei doi se înțeleg adesea fără vorbe. Afecțiunea ce îi leagă e puternică dar şi disputele sunt pe măsura acestor două filoane de oțel. De obicei, fiica este cea care conciliază, dă înapoi, acceptă – adesea fără convingerea că aşa ar trebui ci mai curând că „aşa se cuvine".

Tată şi fiică, cei doi formează de fapt un unicat – Ileana rămânând adesea „ pe dinafară", expresie nu întru totul exactă în cazul acestei femei deosebite, a cărei putere de înțelegere s-a dovedit adesea salvatoare pentru toți trei. Nu odată, ea a fost aceea care a devenit arbitru temeinic la masa tratativelor. Ileana i-a susținut pe amândoi sub diverse forme , începând cu cuvintele în care duioşia constituia miezul şi terminând cu prăjitura delicioasă scoasă din cuptor.

Ziua de astăzi pare o zi ca oricare alta.

Dacă inginerul Varlam nu s-ar fi grăbit la serviciu, dacă ar fi avut timpul necesar să analizeze atent acea stare specifică de avertizare, poate că clopoțelul de alarmă ar fi fost tras. Pe de altă parte, pare de-a dreptul imposibil ca acest om sigur pe el, cu mintea lui clară, să accepte deodată veridicitatea şoaptei venite din neant:"Nu-ți lăsa fata! Ia-o şi fugi!"

Astfel că tatăl şi fiica, în poarta bătrânei clădiri a laboratorului, şi-au luat „rămas bun", ca de obicei.

Puteau bănui cei doi că pe parcursul zilei respective, vor exista câteva secunde fatale – secunde cu putere de viață sau moarte? Exista vreo şansă de prevenire a primejdiei prin intermediul acelor senzori invizibili ce-şi au sălaşul în

străfundurile ființei umane? Din păcate – nu! Gândirea logică, cu prioritățile cotidiene, tinde să cuprindă întregul ecran al zilei încât fluturaşii luminoşi ce au ceva de spus, sunt consideraţi doar nişte banali paraziți.

Ştefania a intrat ca de obicei pe uşa grea, de stejar şi, cu paşi sprinteni, a suit cele câteva trepte ale holului. În încăperea dreptunghiulară cu stative prinse în lungul pereților, fata a aproximat dintr-o privire şirul lung de eprubete.

„Ce să fac întâi? Probele sau referatul?”

Privi spre biroul central unde, în sertarul din stânga, o foaie pe jumătate scrisă în ajun o aştepta. „Mai târziu…” Se apropie de reactivi. Îşi cunoştea munca… Într-o săptămână reuşise să învețe toate etapele şi mai ales să nu încurce pacienții. „Doamne, asta ar mai trebui! Să-i spună lui Maricica Arvinti că prostata ei e în regulă…” Ştefania ține în mână eprubeta Maricicăi şi zâmbeşte.

-De ce râzi? , o întreabă Liliana, colega ei.

-Prostii… Mă gândeam că fiecare eprubetă ascunde boala unui anumit om. Şi dacă le zăpăceşti…

-Ce-ți veni? Doar nu vrei să spui că…

-Nu! Nu te teme, glumesc…

Cele două fete se adâncesc în numărarea migăloasă a picăturilor, fără să mai scoată nici o vorbă. Ştefania priveşte şirul de eprubete ce îşi aşteaptă rândul. Sunt destule…

„Am să mă apuc totuşi de referat, să nu mi-l ceară azi.”

Fata se aşează la biroul masiv şi scoate foaia cu scris mărunt, regulat. Reciteşte, adaugă două rânduri, şterge. „Merge greu… Ce-oi fi având astăzi?” Şi în pofida voinței, îşi dă seama că nu se poate concentra.

Prin fereastra deschisă, ciripitul vrăbiilor se suprapune cu zgomotul unui motor. Deodată alarma unei sirene străpunge aerul şi , deopotrivă, timpanele. Ştefania, cu creionul în mână, încearcă să-şi adune ideile. Privirea îi alunecă spre

fereastră, unde frunzişul verde al teiului foşneşte uşor, într-o unduire lină.

Fără veste, în minte îi apare fereastra cu un decor asemănător al casei unde îşi petrecuse vacanța la mătuşa Gina. Micu! Emil îi zâmbeşte pe ecranul amintirilor cu o acuratețe deosebită. Ochii verzi în dosul ochelarilor, reflectă o admirație prost mascată şi fata simte o undă de nostalgie, conştientă că imaginea băiatului nu mai are nimic comun cu prezentul. O floare uscată în albumul familiei. Atât!

Şi deodată simte un imbold de a se ridica de pe scaun. Parcă o frige ceva. Se ridică în grabă şi păşeşte repede spre uşă. „A, da! În frigiderul din hol este o sticlă cu apă minerală…" De fapt nu simte setea care nu te lasă până n-o potoleşti. Doar o motivație pentru viteza cu care şi-a părăsit locul – să bea nişte apă! Dar nu apucă să pună mâna pe clanță.

Un zgomot asurzitor, venit din spatele ei, asemenea unei explozii, îi taie răsuflarea. Şi, în clipa următoare, o ceață densă inundă întregul spațiu al laboratorului. Ştefania, înțepenită, îngrozită, nu îndrăzneşte să se întoarcă. Nici măcar capul nu şi-l mişcă.

Şocul e teribil! Se aud în continuare uşoare pârâituri şi zgomote disparate. Trec secundele – una, două, poate mai multe. Inima fetei oprită în loc, o porneşte deodată într-un ritm nebun. Fata simte un baros în piept care loveşte - loveşte sacadat, fără milă.

Vocea Lilianei e aceea care readuce la realitate întregul coşmar:

-Fani! Unde eşti, Fani?

Şi deodată se aude un țipăt strident, necontrolat. Nu mai aparține Lilianei. O altă ființă i-a luat locul – o ființă înnebunită de tabloul pe care îl vede.

Un praf dens, irespirabil, pluteşte în atmosferă. Plafonul s-a dărâmat; nu în întregime, ci în perimetrul locului unde cu câteva clipe înainte, Ştefania se silea să-şi termine referatul. Biroul nu se mai vede. Nici scaunul. Doar un morman de moloz. O gaură neagră s-a căscat deasupra. Pe margini mai atârnă bucăți de

tencuială, ca o dantelărie lugubră.

Liliana, în stare de şoc, se holbează la bucata de stofă albastră – sacoul colegei sale – ce apare de sub dărâmături. Trec câteva minute într-o tăcere mormântală Nici vrăbiile nu se aud ciripind. Până şi motorul din stradă şi-a oprit activitatea.

-Fani…

De astă dată e doar o şoaptă. Liliana întinde o mână nesigură spre capătul sacoului. Încearcă să tragă de el şi brusc, izbucneşte în plâns.

Ştefania, lipită de uşorul uşii, priveşte încremenită întreaga scenă. E golită total de orice senzație – de parcă i-au mai rămas doar ochii ce cuprind întreaga încăpere. În rest – nimic! Şi brusc realizează confuzia din mintea Lilianei. Zăreşte şi ea colțul de mânecă şi se înfioară.

„Mi-a fost prea cald şi am scos haina…Doamne, eu trebuia să fiu dedesubt dacă…" Dacă nu i s-ar fi făcut sete? Subit, Ştefania realizează că nu nevoia de a bea apă a ridicat-o de pe scaun ci altceva. Greu de explicat… Şi deodată îşi aminteşte visul: „Micu! El m-a avertizat… , foaia aceea… Poate el m-a îndemnat să părăsesc biroul!"

Întrebări fără răspuns…

CAP.12

Au trecut zile. Zile şi nopți – timp în care viața familiei Varlam şi-a reluat cursul firesc.

Imediat după surparea tavanului clădirii a urmat o anchetă amănunțită. Ştefania împreună cu cei câțiva colegi repartizați la laboratorul cu pricina, au fost scutiți de restul zilelor de practică.

Acum fata e în vacanță. Peste o săptămână va merge împreună cu părinții într-o stațiune, la munte. Nimeni nu mai aminteşte nimic despre la cele întâmplate. Insomniile, durerile de cap ale fetei s-au soldat cu o scurtă internare de două zile, pentru investigații.

Orice zdruncin nervos poate avea urmări nefaste. De aceea medicii au recomandat un alt decor, aer de munte, plimbări şi mai ales – uitarea. Dar poți uita uşor? O pastilă şi gata? Ştefania simte din când în când o nelinişte combinată cu un tremur abia perceptibil. Această stare se amplifică noaptea. Mai ales noaptea. Şi dacă doarme… Nu! E preferabil să stea aşa, în întuneric, cu ochii larg deschişi şi să se păzească de visul haotic care o face să tresară, cu cămaşa udă şi pulsul punctând cu putere încheietura mâinii.

Ileana ştie. De aceea îşi observă fiica cu îngrijorarea specifică mamei care prevede pasul următor al copilului său. Şi nu e simplu! Fata nu vrea să-şi nelinişteasică părinții.

Seara târziu, după ce uşa dormitorului Ştefaniei s-a închis, Traian Varlam şi-a luat nevasta de braț şi a condus-o afară, pe banca din grădină.

Adesea, cei doi caută calmul şi intimitatea în acest colț de verdeață. E oaza lor. Aici îşi împletesc gândurile – amintiri din alți ani , şi proiecte de viitor. Aici se regăsesc. Aici, sentimentele calde, clădite în timp, cu clipele lor bune sau amare, vijelioase sau tandre , îşi caută vadul şi ies la suprafață. Eliberează dar şi fortifică.

Seamănă cu un joc de umbre şi lumini – foc de artificii – ce lasă în urmă doar pace şi mângâiere.

-Lena, aş vrea să-ți fac o propunere. Mă rog, nu ştiu dacă e cea mai bună…

Bărbatul face o pauză. De undeva, din iarbă, un greier îşi cântă veşnicul refren. Şi altul… Noaptea respiră, vie, misterioasă. Foşnete abia sesizabile, şi o pală de vânt răcoros leagănă ramurile subțirele de vişin, aplecate în semn de supunere. Ileana simte o înfiorare în lungul spinării şi îşi adună şalul pe umerii goi.

-Spune…

Nerăbdarea i se citeşte în intonația unicului cuvânt rostit. De obicei, femeia ştie să aştepte, dar de data asta ceva o îndeamnă să afle gândurile soțului său înainte chiar de a fi rostite.

-Uite despre ce-i vorba: fata asta a noastră nu are nevoie acum de reculegere, singurătate. Noi doi alături… Stațiunea aia e pentru babalâci…, să-şi repare şalele, să joace o tablă… Ce să facă ea - o fată tânără - acolo?

-Îmțeleg… Atunci ce propui?

-Am trecut azi pe la decanat să mă asigur că s-a pus punct practicii ăleia nenorocite… Secretara cunoaşte toată povestea. Ştii ce mi-a zis? Că mai are două locuri la tabăra studențească din munții Parâng. Totul pare a fi bine organizat – excursii, cazare bună distracții… Ce zici?

-O să vrea?

-Am să-i spun că a intervenit o urgență la serviciu şi nu mai pot pleca. Şi… am să văd eu cum am s-o pot convinge.

-Încearcă! , vocea Ilenei pare nesigură.

-Bine.

Varlam răsuflă uşurat. Acceptul soției – bătălie pe trei sferturi câştigată.

CAP.13

-Marica, şi ție ți-a plăcut chimia?

Ştefania s-a oprit din activitatea destul de complicată a golirii valizei şi, aşezată pe marginea patului – patul ei pentru o perioadă de douăsprezece zile – îşi priveşte colega de cameră cu vădit interes.

-Ei… E o poveste lungă. Când eram mică, voiam să mă fac bucătar. Mă piteam sub masă într-un loc strategic şi acolo combinam tot ce găseam prin cămară , apoi făceam un fel de restaurant şi-i pofteam pe toți la masă. Sigurul care mă asculta şi înghițea, bietul de el, orice porcărioară pregătită de mine, era Dănuț, fratele meu mai mic.

Fetele râd. Marica, volubilă, vioaie, cu nasul cârn, plin de pistrui, cu părul scurt, tuns cu breton, pare mai de grabă un băiețoi neastâmpărat. Îşi despachetează şi ea toaletele – pantaloni lungi, scurți, o singură fustă.

-Nu ți-ai adus nici o rochie?

-Ce să fac cu ea? Am venit aici să mă cațăr.

-Dar seara? Poate vreo serată dansantă?...

-Mă învârt mai bine în pantaloni.

Ştefania adaugă , înveselită:

-Păi cum o să ieşim amândouă la discotecă? Tu în blugi şi eu cu asta…?

„Asta” e o rochie vaporoasă, albastră, - nuanța ochilor celor doi frați: Fani şi Deu, cerul.

-Va fi grozav… Eu voi fi pajul tău când te vei prezenta prințului!

Fata, fără voie, roşeşte uşor. Deşi a ajuns în anul patru , ultimul , nu s-a hazardat dincolo de relația – coleg. Dragostea? S-a documentat. Atât!

Marica - fata cu care va împărți acelaşi spațiu – pare o ființă fără complexe, manifestând acea naturalețe specifică celor ce se bucură de viață în toată

simplitatea ei. Complicațiile, dramele, s-ar părea că nu au ce căuta în preajma ei.

Ştefania a avut noroc. Cel ce le-a repartizat în aceeaşi cameră – administratorul taberei – a fost doar un pion al hazardului. Fără nici un calcul prealabil, a scris în dreptunghiul de pe schemă notat cu numărul 15, Marica Lateş şi Ştefania Varlam. Singurul criteriu: ambele chimiste. De fapt omul, cu experiență în domeniu, le-a oferit celor două fete un front comun de dezbateri – chimia. C-o fi bine sau nu – să se descurce! Acesta a fost startul. Şi fetele s-au descurcat. Şi încă bine.

Viața de tabără cere o disciplină fără prea multe abateri. Şi Ştefania s-a conformat .

În fiecare dimineață, la ora şase, soneria anunță scularea ; deşi somnul e dulce în zori, Fani se scoală.

Piscul stâncos garnisit cu un guler de ceață alburie, urmează a fi escaladat. Fata va porni o competiție cu propria-i persoană, poate abia trăgându-şi sufletul – dar va atinge vârful.

Supa, deşi nu are gustul celei de acasă, va fi băută până la ultima lingură.

Dar iată că s-a strecurat în program şi o seară cu discotecă. Toți o doresc. Abia acum Ştefania e derutată. Acest gen de distracții a fost evitat până acum. De fiecare dată când colegii au îndemnat-o să li se alăture, fata a oscilat între plăcerea distracției şi teama unei eventuale încălcări a regulilor de bună purtare. Şi a refuzat…

Aici, în tabără, e cu totul altă optică ; discoteca face parte din program. Şi mai e şi Marica!

-M-am săturat de cățărat, de citit şi de plimbat. În sfârşit, …vom putea valsa şi…să-ți spun?

-Ascult…

-I-ai observat pe tipii ăia doi de la electro? Am de gând să fac o

combinație…

-Am înțeles bine? Te-ai îndrăgostit cumva?...

-Nici vorbă! Atât de fraieră mă crezi? Vreau doar un pic de amor…

-Dar scrisorile pe care le scrii seară de seară?

-A!... E o chestie pur sentimentală. Altceva… Prieten din copilărie…

Fani îşi priveşte nedumerită colega de cameră.

-Şi , …aici...

-Scumpo, ai căzut din lună? Aici mă odihnesc, mă distrez… Ce naiba? N-am făcut jurăminte nimănui…

Ştefania nu mai adaugă nici un cuvânt. Replicile ce îi stăteau pe limbă nu-şi mai au rostul.

Sala – fostă cantină – este pavoazată festiv. Ghirlande din crenguțe de brad împletite cu măiestrie traversează încăperea. Flori de câmp în buchete colorează barul improvizat. Doar sucuri şi apă minerală. Tartine minuscule fac cu ochiul alături de biscuiții din turtă dulce aşezați în tăvițe dreptunghiulare. Alături – nelipsita aparatură necesară muzicii. Becurile ascunse în rulouri improvizate din hârtie gofrată, divers colorată, creează un decor fascinant de lumini. Baloanele, prinse cu fire invizibile, se leagănă leneş deasupra capetelor primilor veniți.

Tinerii intră în grupuri sau perechi, majoritatea în ținută lejeră, fără pretenții.

Muzica invită discret. Atmosfera creată e relaxantă. Majoritatea participanților se cunosc; s-au format şi câteva cupluri – se țin de mână, îşi zâmbesc şi încearcă să depăşească pragul de timiditate care pune piedici.

Când se adună atâția tineri într-un spațiu destinat dansului, de obicei, în scurt timp reținerile sunt învinse, exuberanța şi dorința de manifestare pun stăpânire până şi pe cei mai inhibați.

Muzica îşi măreşte decibelii, piciorul prinde ritmul, privirea scânteiază şi

vigoarea specifică vârstei rupe lanțurile.

E minunată o astfel de adunare! Entuziasmul şi bucuria mişcării oferă privitorului neutru spectacolul vieții. E o energie colectivă asemenea torentului de apă vie ce nu poate fi zăgăzuit.

Dumnezeu, în înțelepciunea sa , a ştiut ce face când, odată cu Adam şi Eva a creat tinerețea.

Marica intră pe uşa deschisă larg. Colega de cameră, la doi paşi în urmă, calcă prudent, cu privirea împrăştiată şi mers şovăielnic.

-Hai, îndrăzneşte!

Fata se întoarce în loc şi o prinde pe Ştefania de încheietura mâinii.

-N-ar fi mai nimerit să mai zăbovim afară, pe bancă?

-Nu-ți fă probleme! O să ieşim mai târziu. Dar acum, … să bem ceva.

-Ce? , Fani se nelinişteşte.

-Ei, doar nu whisky! - Marica izbucneşte în râs. Spune-mi sincer, ai mai fost vreodată la chestii din astea?

-Odată… mai de mult. Şi nu prea a fost pe gustul meu…

-Acum va fi altfel! Suntem doar noi, cei din tabără. Şi ar fi cazul să ne cunoaştem mai bine… , fata zâmbeşte cu subînțeles. Aici ai să găseşti mulți băieți drăguți! Nici nu trebuie să-i cauți tu – vin ei singuri…

Şi Marica începe să inspecteze cu o privire ageră, scrutătoare, grupurile din sală.

-Uite, îl vezi pe tipul de lângă ochelarist? E trăsnet, …nu?

-Da!...,Fani aprobă cu jumătate de voce.

Şi ca să-i facă plăcere noii sale prietene, întoarce capul în direcția indicată. Fără voie, privirea i se opreşte dincolo de „tipul trăsnet”, la băiatul cu ochelari. „Doamne, ce bine seamănă…” . Marica se pare că a înțeles greşit reacția lui Fani.

-Vrei să-l agățăm? … Văd că nu te lasă rece nici pe tine… - şi cu o mişcare

rapidă, pune paharul cu restul de Coca-Cola pe masa barului şi se îndreaptă spre cei doi.

„Ce vrea să facă?" Ştefania urmăreşte , stresată, scena ce se derulează în faţa ochilor săi. Iat-o! Marica s-a oprit lângă băieţi, le spune ceva şi toţi trei încep să râdă. Apoi tânăra, cu un gest al capului, arată în direcţia Ştefaniei. Fata simte imboldul de-a o rupe la fugă. Dar picioarele au prins rădăcini, răsuflarea s-a ascuns undeva, în coşul pieptului şi…"facă-se voia Domnului."

Cei trei au ajuns lângă bar. Paharele sunt repartizate fiecăruia. Marica, vioaie şi volubilă, se simte în elementul său.

-Dane, această prietenă a mea doreşte să te cunoască, se adresează ea băiatului „trăsnet" .

Tânărul întinde mâna spre Ştefania, vădit încântat.

-Chiar aşa?

-O crezi pe Marica?

Ştefania şi-a revenit. Zâmbeşte şi se adresează celui de al doilea tânăr.

-Să-ţi ghicesc numele? Emil?

Asemănarea izbitoare dintre băiatul cu ochelari şi verişorul său a declanşat imagini aproape uitate pe care Fani , cu emoţie, le redescoperă. Brusc, fata se simte derutată şi totodată intimidată de propria-i îndrăzneală.

-Ştefania, îmi dai voie să–ţi dau un diminutiv? Fani- de exemplu , adaugă băiatul cu ochelari.

-Dar aşa mi se spune! Cred că ştiai…

-Nu! Eu nu m-am jucat de-a ghicitoarea ca tine…

-Nu înţeleg…

-Ai aflat, probabil ţi-a spus Marica numele meu.

-Emil? – ochii Ştefaniei se rotunjesc de mirare.

-De fapt - Emilian , prietenii îmi zic Micu.

-Nu, nu se poate! - cuvintele izbucnesc ca nişte petarde, fără a putea fi oprite.

Fata îl priveşte perplexă. A mai întâlnit coincidențe dar aceasta le întrece pe toate. Seamănă atât de bine cu Emil, pajul de odinioară, cu ochii săi verzi în dosul ochelarilor, cu zâmbet subțire şi față fin conturată!

Emilian, surprins, aşteaptă explicații. Tânăra asta drăguță, vaporoasă în rochia-i albastră asemenea unei flori de „Nu mă uita", pare o nimfă-statuie aşa cum stă în fața lui fără să clipească. Băiatul o studiază cu atenție. Recunoaşte că a greşit – epitetul „drăguță" e prea palid. Ființa din fața sa e de-a dreptul fermecătoare!

Marica şi Dan asistă la acest spectacol cu o nedumerire nedisimulată.

-Ei! Treziți-vă, fraților! Parcă ați fi duşi pe altă lume. Ce-i cu voi?, şi tânăra îşi flutură palmele chicotind.

Cei doi vizați se frământă în loc, fără a mai scoate vreo vorbă.

Ce s-a întâmplat? Ceva în afara voinței - asemenea fulgerului ce apare fără preaviz..

Voioşia, buna dispoziția, se contopesc cu aerul pe care îl respiră grupul celor patru.

Ştefania simte un anumit gen de plutire combinat cu o stare de bună dispoziție; orice urmă de timiditate s-a evaporat. Şi, dominanta esențială : sentimentul straniu , inexplicabil, de încredere în acest băiat, de parcă l-ar fi cunoscut de-o viață. Iar firicelul nevăzut, răsărit deodată în inima fetei, ce semnificație ar putea avea? Dragoste? Sau doar o părere izvorâtă din coincidențe greu de înțeles?

„Doamne, ce-i cu mine?" Ea şi Micu reeditat. Un Micu nou! Altul decât cel ce-i ținea trena de zeiță cu ambele mâini, supus şi temător. Altul – puternic, bine

făcut, nici de cum deşirat şi împiedecat precum verişorul său. Cu totul altul, acest chip frumos conturat, cu linii dârze, precise şi ochi verzi ca frunza stejarului. Altul!

Şi totuşi, câtă asemănare între tânărul din faţa sa şi adolescentul care i-a pescuit peştişorul de aur?!

Ştefania are senzaţia ciudată a unei reîntâlniri care trebuia să vină cândva. Iată-l, prieten dorit, apărut din negurile amintirilor. Nu e nici nălucire, nici vis. E un om în carne şi oase – şi pare vizibil tulburat.

Fata simte nevoia de a-şi explica această suprapunere bizară a trecutului prins în rame cu chenar de doliu, cu prezentul atrăgător şi cât se poate de real. Emil – Emilian – Micu! …

-Fani, îmi dai voie să-ţi spun pe nume?

Ştafania dă din cap, cu ochii ţintă la verdele fascinant din dosul ochelarilor.

-Fără oprelişti?

-Cum adică?... , Ştefania se trezeşte.

Prudenţa îmbracă haina unui spiriduş care îi şopteşte la ureche:"Nu cumva ai mers prea departe?" Băiatul simte stavila invizibilă şi adaugă cu o voce şoptită:

-Iartă-mă! Am vrut să spun doar că acest nume „Fani", se potriveşte cu un refren dintr-un cântec mai vechi.

Marica, atentă, intervine cu un singur cuvânt – doar unul pe care această prietenă zvăpăiată şi slobodă la gură îl spune:

-Amor! , şi face o piruetă pufnind în râs. Zău, chiar voi doi v-aţi îndrăgostit?

Dan o trage de mână cu un gest categoric:

-Ce-ţi veni?

-Ei, nu se lasă fata, nu vezi cât sunt de drăguţi? Ca doi porumbei…

CAP.14

Zilele petrecute în tabără se apropie de final.

În tot acest interval de timp, excursiile făcute în împrejurimi au reuşit să antreneze întregul grup de studenți. Erau excluşi doar cei bolnavi. Dar bolile nu se prea prindeau de organismele tinere, dornice de mişcare, de noi decoruri şi – să nu ocolim esențialul – de flirturi, escapade sentimentale şi chiar de prietenii durabile.

În camera numărul cincisprezece, relațiile dintre cele două colocatare nu s-au modificat aproape cu nimic față de prima zi. Firi total diferite, nu aveau cum să lege o punte solidă de intimitate. În dorința de a se pune de acord, fiecare dintre fete a încercat să cedeze, să accepte sau să păstreze o anumită neutralitate diplomatică. Argumentele puse inițial în discuție s-au dovedit inutile, disputele - epuizante! Aşa că fiecare a lăsat-o baltă. Realitatea fiecărei zile a căpătat astfel o amprentă concretă, fără aprofundări sau mărturisiri. Şi mai ales – fără complicații. Acestea existau de altfel, în forul intim al fiecăreia dintre fete dar uşa fiind bine închisă, nu se deranjau una pe alta.

Pe de altă parte, în acest cuplu ciudat – Marica libertină şi necontrolată şi Ştefania analistă, visătoare, interiorizată – s-a creat pe nesimțite un transfer parțial de principii . Câte o picătură s-a strecurat pe nesimțite dintr-o tabără în cealaltă. O picătură azi, una mâine şi iată că sfârşitul sejurului a adus - odată cu nostalgia apropiatei despărțiri - o miraculoasă lărgire de opinii şi priorități , dar şi un fundament al unei prietenii de durată.

-Fani, am să-ți simt lipsa!

E o declarație concisă – gen Marica. Fata îngrămădeşte în valiză lenjerie, haine, într-o dezordine greu de descris.

-Vrei să te ajut? – Ştefania priveşte talmeş-balmeşul de țesături, caiete, papuci, peste care capacul este îndesat fără milă.

- Reuşesc şi aşa… Doar nu le duc la expoziție. Dar tu? Eşti gata?

Fani arată cu un gest al mâinii bagajul aşezat ordonat la picioarele patului.

-Vezi? Eu nu pot ca tine…, şi tânăra, înciudată, deschide din nou buclucaşa valiză. Nu înțeleg de ce nu mai încap?

-Te rog, lasă-mă pe mine…

Marica, plină de năduf, se dă deoparte. În zece minute valiza e închisă.

-Tu ai răbdare…, bombăne fata.

Ştefania zâmbeşte înveselită:

-Gata! Hai să ieşim.

-Şi când ne luăm „rămas bun" de la ceilalți?

-Cum, când…? Doar acum ne întâlnim cu toții. Ne duce autobuzul la gară.

-Şi Emilian?...

Ştefania îşi priveşte intens prietena. Ce răspuns să dea? Nici ea nu e lămurită. Pe tot parcursul sejurului, relațiile dintre cei doi au îmbrăcat o formă constantă de camaraderie , dar a mai existat ceva – ceva greu de definit. De fiecare dată când se întâlneau, fie la masă, fie în drumețiile organizate aproape zilnic, Ştefania îl simțea pe acest băiat, intimidat, sfios – atitudine total nepotrivită staturii sale atletice şi vitalității ghicite la orice pas.

„Doamne, cât de mult seamănă cu Micu, îşi spunea fata în sinea ei şi adăuga amuzată, doar şi el e Micu! De ce mă mir?"

Pe de altă parte, suprapunerea instantanee a celor două imagini, o derutează. Trăiri în trecut şi în prezent. Sentimente tulburi, cu reproşuri şi porniri de generozitate, amalgam de uimiri, descoperiri, reprimări – adevărat vârtej dulce-amar de care fuge şi totodată îl caută…

Care e locul unui potențial Micu –iubit? Îl vrea descătuşat de portrete-amintiri, de umbre. Îl vrea nou, imaculat!

O intrigă faptul că îi seamănă atât de mult vărului ei – gestica, mersul,

culoarea ochilor, şi mai ales acel firişor de emotivitate şi tandreţe ce-şi găseşte drumul direct către ea, fără adaos de cuvinte, imposibil de confundat. Dragoste? Fani simte acest mesaj invizibil învăluind-o. Gen de percepţii unic.

Au mai privit-o şi alţii cu ochi plini de dorinţe, cu buze murmurând cuvinte calde, dar fata n-a rezonat. Indiferenţa i-a fost răspunsul.

Ori acum… e altceva.

Prietenele mai au la dispoziţie un sfert de oră de aşteptare. Ştefania se aşează pe marginea patului, priveşte visătoare spre fereastră şi deodată întreabă:

-Ascultă, Marica, te-ai îndrăgostit vreodată?

-În fiecare zi!

-Hai, fii serioasă, măcar astăzi!

-Văd eu că eşti prinsă… Dar şi el! Te priveşte cu nişte ochişori de după gărduţul ăla de ochelari…

Ştefania pare surprinsă. I se certifică un adevăr? Nu e doar o părere? Scrutează pardoseala, făcând arabescuri cu vârful pantofului.

-Şi ce vă opreşte? , atacă frontal Marica.

-Cum adică?...

-Cum…, să vă iubiţi! Ce atâta filozofie?

-Marica, eşti imposibilă! Dai drumul cuvintelor ca din pod.

-Direct, draga mea, direct! Ce să umblăm pe ocolite? Spune-mi – în ce stadiu a ajuns relaţia voastră?

Fani tace. E un subiect prea delicat pentru această colegă– prietenă care nu înţelege subtilităţile sau mai bine zis, nu le acceptă.

-Nu există nici un fel de relaţii. Doar ce-ai văzut şi tu…

-Cum? N-ai să-mi spui mie că nici măcar nu v-aţi sărutat!

-Nu!

E un protest sau părere de rău? Ştefania simte valul de purpură inundându-i

obrajii.

-Vezi tu, e prea complicat…

-Cred că tu te complici.

-Poate!

Claxonul sună scurt, de două ori. E semnalul de plecare.

CAP.15

În fața gării mici, modeste, autobuzul se goleşte. Într-un sfert de oră va apărea un trenuleț-jucărie care îi va duce la Ploieşti. Aici toți se vor împrăştia. Direcții diferite – despărțirea.

Tinerii veniți în tabără, în primele zile păreau stingheri, mai mult sau mai puțin timizi, reținuți. Acum, la final, par cu totul alții. Volubili, sudați în grupuri mai mari sau mai mici, au reuşit să constituie, în tot acest interval de timp, o familie mare, unită prin tinerețe şi aspirații comune.

Uşoara nostalgie a „rămasului bun" e compensată cu dorul de casă, de familie. Pe unii îi aşteaptă un iubit, o iubită; dar sunt şi dintre aceia pe care dragostea i-a învăluit aici, în tabără. Ei se disting uşor din masa celor ce îşi controlează minutarele cu nerăbdare. Se țin de mână, îşi şoptesc cuvinte doar de ei auzite şi par a pluti în cu totul altă lume.

Şi iată că vine bomba: o defecțiune a liniei în dreptul unei surpări de bolovăniş adus de apele repezi de pe versant. E o realitate ce trebuie acceptată.

–Cît timp va dura remedierea ? – vocea din mulțime aşteaptă răspuns.

-Cine ştie…, ceferistul, cu un aer grav , de cunoscător, pare mulțumit de răspunsul dat.

-Puteți totuşi aproxima. O oră, o zi, o săptămână…

-Câți kilometri sunt? Poate mergem pe jos.

Vocile se întretaie. Unii fac glume, alții se scandalizează. Dar majoritatea se supun situației, nu fără murmure. S-a creat o rumoare greu de prevăzut ca evoluție în timp. Omul cu chipiu roşu îşi măsoară importanța în cuvinte:

-Echipa de intervenție a plecat de douăzeci de minute.

–Ne puteți preciza cam cât timp minim ne acordați? Să ne mai mişcăm şi noi prin zonă…

-A…, pe puțin două ore! Vă puteți duce la cascadă… În jumătate de ceas ajungeți.

-Pe unde o luăm? - vocea subțire se distinge din vacarmul creat.

-Vedeți podețul de acolo? - şi omul arată spre peretele sălii cu o mână larg întinsă.

-Nu, nu-l vedem! - cineva pufneşte în râs în timp ce altă voce adaugă:

-Spargem zidul?

Ceferistul binevoitor cu o clipă înainte, se întunecă la față, dă din mâini a neputință şi mormăie:

-N-aveți decât să vă descurcați şi singuri, dacă sunteți aşa de deştepți, şi omul, cu paşi largi, vădit enervat, se îndreaptă spre uşa biroului amplasată lateral.

Preț de câteva secunde, o linişte mormântală se aşterne în sala mică, neîncăpătoare.

-Hai să vedem unde-i podețul! - băiatul care face îndemnul, se apropie de ieşire . Lăsăm bagajele în biroul domnului Şef cel Căpos.

Sugestia e bine venită. Între timp, omul s-a mai înseninat . Este de acord să le păzească bagajele şi să le explice traseul spre cascadă.

-Fraților, ați simțit ce miros de țuică vine din birou?

-Linişte, linişte! Vreți să-l supărăm iar pe nenea Podeț?

În final, toți s-au împăcat cu situația nou creată şi pornesc în grup compact spre cascadă. Chiar şi opozanții au cedat, ținându-se în urma celor hotărâți să profite în vreun fel de orele de pauză apărute din senin în calea călătoriei spre casă.

Fani şi Marica merg alături. Noua aventură le induce o bună dispoziție specifică celor ce iubesc ineditul, dar şi o umbră de îngrijorare legată de incertitudinea acestei călătorii.

-Tu ce crezi, Marica? S-au apucat de reparat?

-Ştiu eu? Un lucru e sigur: dacă ăia nu se grăbesc, noi degeaba gâfâim.

-M-ai lămurit!

Ştefania merge atentă pe cărarea îngustă ce şerpuieşte în lungul firişorului de apă al viitoarei cascade şi rămâne deodată cu un pas ridicat în aer.

-Uite-l…

-Ce? Ce-i acolo?

Ambele fete se apleacă să vadă mai bine ghemuşorul întunecat din mijlocul cărării.

-Vezi? E un arici…

-Bietul de el! S-a speriat… Hai să-l ducem în tufiş .

Marica încearcă să-l ia de jos fără succes.

-Înțeapă ca o pernuță de ace cu vârfurile în afară. Uite, mi-a dat sângele…

Tânăra îşi strânge degetul. Un bob rubiniu apare şi se scurge în lungul brațului , spre cot.

-Lăsați-mă pe mine.

Emilian, din urma lor, aduce o frunză enormă de brusture.

-Cum de-ai apărut exact când aveam mai multă nevoie de tine?

-Nu mă lăuda, eram doar la doi paşi în spate.

Băiatul se apleacă şi cu mişcări abile înveleşte ghemotocul în foaia verde, ridicându-l cu atenție de jos.

-Unde să-l duc?

-Cred că sub tufa aia de acolo…

Mingea țepoasă e depusă în culcuşul de iarbă de sub perdeaua de crenguțe.

-O să-i placă?

Fata îl priveşte poznaş şi adaugă:

-Lasă-i numărul tău de telefon de pe mobil… să ne poată mulțumi.

Emilian, din câțiva paşi, se alătură celor două prietene.

-Trebuie să mai fie unul prin preajmă, adaugă Marica. Cred că le-am stricat

întâlnirea de dragoste.

-Doamne, eşti imposibilă! , se burzuluieşte Ştefania. Numai la chestii din astea ți-e gândul!

-Chestii de care?...

Emilian zâmbeşte şi nu se poate abține să nu remarce diferența pregnantă dintre cele două fete.

-Voi două, cum de-ați reuşit să respirați acelaşi aer timp de două săptămâni?

-Te interesează? Marica sare peste un bolovan, gata să se împiedice. Avem un secret…

-Pot să-l ştiu şi eu?

-Dacă-i secret…

În toiul acestor dispute fără sens, deodată se aude vocea Ştefaniei , aflată la câțiva paşi în fața celor doi:

-Uitați-vă ce minunat şi-a croit drum apa! Şi lumina care se strecoară printre frunze…

Toți trei privesc curgerea neliniştită a pârâiaşului, devenit prin nu se ştie ce miracol, pârâu în toată regula; sub picioarele lor clipoceşte vesel şi, la câțiva metri în aval, se strecoară pe sub o arcadă de corzi verzi de salcie. De cealaltă parte, un ochi întunecat, misterios în nemişcarea sa, prezintă un tablou cu totul diferit.

-Unde a dispărut apa curgătoare?

Marica ia un băț, se apleacă şi încearcă să sondeze lacul – miniatură

-Vedeți? , exclamă cu surprindere. Nu dau de fund!

-Interesant! Aici pare că i se termină drumul. Emilian, contrariat, înaintează cu atenție, înconjurând micul iaz. Nu mai văd nimic… doar plante de baltă, sau ce-or fi astea! - şi cu un gest larg arată în direcția presupusei continuări a traseului pârâului.

-Cascada unde-i? Nu trebuia să fie şi o cascadă pe aici?

Marica înaintează în viteză pe cărarea bătătorită, scrutând împrejurimile.

-Uite-l! Mamă, ce interesant!

Presupusul pârâu a devenit râu în toată regula. De trei ori mai lat, a apărut de undeva, de sub vegetația încâlcită care barează ochiul de apă.

Câțiva dintre colegi îi ajung din urmă:

-Ați dat de cascadă?

-Parcă se aude un zgomot…

-Ceilalți probabil au ajuns.

Dialogul se înfiripă spontan. Grupul de tineri, nerăbdători să-şi atingă obiectivul – cascada – măresc paşii. Marica printre ei gesticulează, râde, explică ceva, prinde din mers mlădițe de salcie ; este în elementul ei.

Ştefania a rămas în urmă, cu atenția încordată. Asemenea Cenuşăresei, pârâiaşul firav, aproape nebăgat în seamă, s-a transformat subit într-o dantelărie curgătoare de cristal, purtându-şi refrenul viu printre pietre smălțuite în culori delicate. Sălciile ce bordează unul din maluri, aplecate grațios peste unde, îi trezesc amintiri dragi. Mătuşa Gina, cu zâmbetul ei abia schițat, cu privirea fermă, luminoasă şi Micu… Mai ales Micu! De ce a trebuit să se termine totul? Fata simte o strângere de inimă ce se intensifică pe măsură ce amintirile se conturează tot mai viu.

Şi deodată aude paşi ce se apropie – este el, Emilian. Fani e cuprinsă de o uşoară emoție.

-Ştii că lăcuşorul pe lângă care am trecut are peşti? Am văzut unul mic cât degetul. Înseamnă că mai sunt şi alții…

Fata aşteaptă următoarele cuvinte. Într-un mod surprinzător, le bănuieşte conținutul.

-Îmi place să pescuiesc…

-Mă aşteptam…

-De ce? Arăt a pescar?

-Nu! E puțin mai complicat…

-Încearcă să-mi explici. Ceva, ceva, tot am să pricep!

-Bine… Pescuieşti pentru că… te cheamă Micu.

Ambii râd.

-Deci e un nume care ştie să înoate?

-Şi mai ştie să prăjească peştişori cât degetul , în tigăi cât roata carului.

Şi Fani îi povesteşte despre vărul ei, pescar, care a prins doi țâri.

-Şi asta a fost masa voastră? Tu - unul, el - unul? Apoi adaugă: Mi-ar fi făcut plăcere să-l cunosc… Acelaşi nume, acelaşi diminutiv, ambii pescari…

-Dar ştii ce e extraordinar în toată povestea asta?

Fani se opreşte o clipă, oarecum derutată; să-i spună sau nu?

-Aştept…

-Ei bine … semeni foarte bine cu el!

-El cu mine, corectează Emilian, am înțeles că eu sunt mai mare. Să-mi zică „nene" când vom face cunoştință.

Ştefania tace. Nu poate rosti cuvântul „MOARTE". Nu are puterea s-o facă. Să-l lase în viață măcar în imaginația celui ce trăieşte şi se bucură de soare, de tot ce-l înconjoară, inclusiv de peştişorii cât degetul care trăiesc. Cu privirile înnegurate, Ştefania păşeşte şovăielnic.

-Te-am supărat cu ceva?

-A! … Nici vorbă! Mă gândeam…

-Cred că ghicesc.

Emilian i se alătură şi deodată o ia de braț. Fata, surprinsă, îi aruncă o privire piezişă, atentă în acelaşi timp la pietrişul pe care calcă.

-Fani, am tot încercat să-ți vorbesc zilele astea… Nu te-am găsit singură. Prietena asta a ta, nu te-a lăsat o clipă…

Ştefania îşi dă seama. „Doamne, o să-mi facă o declarație! Şi eu care

credeam că-i sunt indiferentă…" Cu răsuflarea tăiată, aşteaptă urmarea. „Ce-am să-i răspund?" Ceva i se topeşte în coşul pieptului şi se răspândeşte în tot corpul – cald, tulburător, imposibil de descifrat.

Fără veste, îi apare de undeva, din neant, chipul lui Micu. Şi ca o străfulgerare, conştiința îi este inundată de imposibilitatea acceptării. „N-am să pot! Îl voi privi pe Emilian şi transformarea se va produce ca acum. Cel dus va tulbura iubirea celui prezent, a celui viu. Îl voi săruta şi voi descoperi poate odată cu flacăra fierbinte şi răceala mormântului. Nu!"

Ca prin vis, aude vocea lui Emilian:

-Vrei să ştii? M-am îndrăgostit de tine din prima clipă. Şi cum nu avem mult timp la îndemână, îți voi pune o singură întrebare la care te rog să-mi răspunzi; să mă mut în toamnă cu facultatea în oraşul tău? Mai am un an până îmi iau diploma de avocat şi pot să-mi încep cariera oriunde…

Ştefania tace. Şi Emilian consideră tăcerea ei drept semn de acceptare.

-Deci să mă mut! - în voce se simte triumful dorinței realizate.

Fata îşi adună întreaga voință. Un singur cuvânt va fi de ajuns. Un cuvânt care va tăia aripi, va picura fiere, va întuneca frumusețea zilei – cuvânt ce trebuie oricum rostit. Şi Emilian aude, cu surprindere, cuvântul:

-Nu!

O priveşte lung, aşa cum păşeşte alături, adunată în ea însăşi ca ariciul întâlnit în cale. Fără voie îi dă drumul brațului şi şopteşte:

-Iartă-mă… am crezut că… Oricum, nu mai contează!

Un timp ambii merg în tăcere. Şi deodată Emilian izbucneşte, pătimaş, disperat:

-Aşa deci!... Am un rival puternic – acest văr al tău! Bine, mă dau bătut. Şi vă doresc…

-Taci!

Strigătul Ştefaniei îl opreşte în loc. Fata îi prinde mâna în mâna sa:

-Nu e ce crezi tu. Micu, vărul meu e MORT!

Abia acum băiatul înțelege…Strânge cu putere în palma sa mâna micuță, surprinzător de rece a Ştefaniei şi fără voie , şopteşte ca pentru sine:"Şi el te-a iubit…" Abia acum realizează trăirile acestei ființe pe care nu o va putea strânge la pieptul său niciodată. Va exista o umbră, un chip asemenea lui care va tulbura seninul, va distruge intimitatea.

-Da!... , aprobă Emilian într-un târziu. El a câştigat!

Şi perechea aceasta frumoasă îşi continuă drumul în tăcere.

De departe, colegii care îi observă, nu se pot îndoi de natura sentimentelor țesute între cei doi. Par atât de îndrăgostiți unul de altul… Şi de fapt – chiar sunt! Se țin de mână, detaşați de lumea reală în care respiră, sincronizându-şi spontan paşii, transmițându-şi prin degetele înlănțuite îmbrățișări ascunse în regrete.

Privitorii prezumtivi nu au însă de unde şti că acest început de iubire ce se desfăşoară sub privirile lor, de mâine va fi pus sub semnul amintirii. O amintire dulce-amară – refugiu pentru nopțile viitoare de singurătate.

Cei doi realizează cu o claritate crudă că în acest „mâine" nu va mai exista SPERANȚA.

Dar astăzi? Astăzi , încă se pot iubi. Astăzi…

-Fani. Lasă-mă să-mi iau „rămas bun" de la tine! Acum…

Fata ridică privirea; ochii îi strălucesc. Sunt lacrimi? Emilian păşeşte spre ea. Se țin strâns de mână în continuare.

Un singur sărut. Tandru, cast, încărcat cu sensuri profunde, cu tot ce ar fi putut să fie şi nu va fi niciodată. Niciodată? Târziu, cândva, poate se vor mai întâlni… Va fi rama aşezată cuminte peste fotografia altor vremi.

Dar acum, e clipa lor – nu le-o poate lua nimeni! Şi cu această clipă unică , fiecare va porni pe drumul său.

Cuprins

Prefața 4
Bonjour Clodette 7
Un alt răsărit 26
Iubirii suprapuse 45
Cap.I 47
Cap.II 52
Cap.III 54
Cap.IV 57
Cap.V 61
Cap.VI 63
Cap.VII 68
Cap.VIII 74
Cap.IX 78
Cap.X 80
Cap.XI 84
Cap.XII 89
Cap.XIII 91
Cap.XIV 98
Cap.XV 102